

אתגרתא

בשבע 1130 | כ"ג בטבת תשפ"ה, 23.01.25

איך חוזרים לחיים אחרי השבי? // אביגיל מיזליק

העיתונאית שירית אביטן-כהן, ילידת שדרות, מדברת על הרגע שבו ישבה באולפן ולא יכלה להבליג יותר // עניין אישי, רבקי גולדפינגר

צילום: לירון מולדובן

המעצבו הלאומי

כשקריקטורה חריפה שלו נגד השמאל מחוללת סערה הוא נהנה, כשהיועץ המשפטי לממשלה חוקר איור שפרסם הוא צוחק. אור רייכרט, איש קריאייטיב וקריקטוריסט ימני מוצהר, מצפה מחבריו במחנה הלאומי לקצת יותר יצירתיות וקצת פחות נאיביות מול הקמפיינים של השמאל

// הדס צורי

בהגרלה הזאת

בטוח שתזכו!*

*תזכו להציל חיים
ואולי תזכו גם בפרסים שווים

זה הזמן להציל חיים להשתתף בהגרלת פרס מציל חיים של 'עזר מציון', לתמוך בחולים ובמשפחות, להגדיל את מאגר מח העצם הלאומי ועל הדרך לזכות בפרסים מדהימים

רוכשים כרטיסים < מצילים חיים < זוכים בפרסים!

לרשימת הפרסים ולהשתתפות בהגרלה: **2236*** | **ami.org.il**

הנאליס
אולר ציון

10 x 499 ₪
תשלומים לחודש

זוג פמוטי
קורונטי
ציפוי כסף
588 ₪
בלבד!

קולקציית מתחתנים | מגש בציפוי
במחירים מרגשים | כסף במתנה!*

HAZORFIM
— SINCE 1952 —

בלעדי להצורפים
תעודת טיב הכסף
ואיכות הצורפות

ירושלים | בני ברק | תל אביב | חיפה | רעננה | נתביג | כפר דניאל | מוקד הצורפים: 074-780-9175 | hazorfim.co.il

המבצע בתוקף בין התאריכים י"ט בטבת עד י"א בשבט תשפ"ה, 19.1-9.2.25 או עד גמר המלאי, המוקדם מביניהם. ללקוחות המועדון או מצטרפים חדשים. לא תקף על הפריטים מאוסף לגאסי. אין כפל מבצעים. *המתנה ל-100 לקוחות ראשונים, ברכישת פמוטים מכסף טהור מעל 2999 ש"ח.

ידידיה מאיר
yedidyameir@gmail.com

ידידיו הארוכות, מוחו הקטן

כשצריך לשמוח הם עצובים ומדוכאים, וכשצריך לחשוש ולזעוק – הם חוגגים

של הרב איתם הי"ד שנרצח עם אשתו נעמה הי"ד? "שיהיה ברור: שחרור רוצחי איתם ונעמה הוא בעיה שלי רק קצת יותר משלכם. הסיכוי שלכם, של הילדים שלכם, של בני הזוג שלכם, שלכם בחיים את מחיר העסקה דומה מאוד לשלי. לי יש מחיר עבר. לכולם יש מחיר עתיד".

5 אפרופו רצח משפחת הנקין: בעבר שוחררו מחבלים ארוורים אחרי שעברו שנים רבות מאז המעשה החמור שהם עשו. אני לא אומר שזה בסדר, ברור שלא. התיישנות על נקמת ילד קטן לא ברא השטן. אבל יהיו כאלה שיאמרו, בחישוב הכללי של מחבל שישב עשרות שנים בכלא, מול הערך של הצלת חי החטוף, הערך השני גובר. נניח. אבל הרוצחים שמשחררים בימים אלה בעסקה הם עם דם טרי על הידיים. הם ישבו שנים ספורות מאוד בכלא. יש ברשימת הנרצחים כל כך הרבה שמות חדשים יחסית, שאפילו לא הייתי צריך לרענן את זיכרוני בפרטי הזוועות בגוגל. ולא כי יש לי זיכרון טוב. פשוט עוד לא הספקתי לשכוח.

ושבו, המשמעות של שחרור מחבלים כאלה, עם פז"ם כה צעיר, היא לא רק פגיעה בערך הנקמה (החשוב!), אלא בראש ובראשונה פגיעה בערך ההרתעה. בעצם, מחבל שיוצא לרצוח היום מבין שיש לו סיכוי טוב קודם כול לצאת מהזירה בחיים (בגלל הוראות הפתיחה באש המקוממות והלא מוסריות), לשבת תקופה לא ארוכה במאסר, ואז לצאת אל החופש. כלומר, אל החופש לרצוח עוד ועוד יהודים. כבר שנים, בכל פעם שאני עומד בפקק בכביש 443, צמוד למתחם כלא עופר, אני חושב לעצמי מי יודע אילו רוצחים מתועבים נמצאים כמה מטרים ממני, מעבר לחומות הללו. השבוע נפלו החומות והחיות הטורפות יצאו להסתובב חופשי בשטח. יהושע שני, אבא של סרן אורי מרדכי הי"ד, סיכם היטב את מדיניות ישראל בימים אלה: "ידנו הארוכה תשיג את הרוצחים השפלים, תאכיל אותם, תשקה אותם - ואז תשחרר אותם לרצח הבא. כדי שהיד השנייה, גם היא ארוכה, תשיג אותם שוב. יש לנו ידיים ארוכות ומוח קטן".

6 רגע, אבל מה עם נתניהו? אתה לא סומך עליו? הוא הרי יודע דברים שאנחנו לא יודעים, הוא מחזיק את כל החשבון, והוא חתם על העסקה הזאת. אז אולי היא לא כזאת מופקרת? אז קודם כול, אני סומך על נתניהו. אין לי ברירה אחרת. הוא המנהיג הטוב ביותר שיש לנו בטווח הנראה לעין. חלילה לנו להפיל עכשיו את הממשלה. בטח לא כשיש לנו הזדמנות היסטורית עם ממשל כה אוהד בארצות הברית. ואחרי שאמרתי את זה, ברור לי שכדי שנתניהו אכן ילך לכיוון הנכון, חשובה המחאה שלנו. זוכרים את ההברקה של הקמפיין של ש"ס "ביבי צריך אריה חזק"? ובכן, ביבי צריך עכשיו ימין חזק. אני חושש שנתניהו, שעמד ועומד בפני כל כך הרבה לחצים מכל כך הרבה כיוונים באופן מעורר השתאות, התקפל כאן, כי הוא הבין שבלי להחזיר את החטופים עכשיו עכשיו הוא בבעיה גם עם הביים הימני. כלומר, ייתכן מאוד שהוא הלך על העסקה הזאת לא בגלל מחאת השמאל אלא דווקא בגלל ההיסחפות הימנית-דתית בחודשים האחרונים לקמפיין הצהוב והמרגש, שאמר, בלי לשים לב, "עכשיו, בכל מחיר".

והאמת? זה כבר ממש מייאש. הקמפיין הפוליטי משמאל שנועד לסיים את המלחמה בטרם ניצחון, ולהפיל את הממשלה בטרם ניצחון, בסופו של דבר הצליח לבלבל חלקים נרחבים בימין. איך אבחן הסופר ארנון איתאל? "ה'עסקה' הזו היא הפוטורצח של עם ישראל. לטוב ולמוטב - ככה אנחנו נראים. עד לכאן מגיע עוז הרוח שלנו בדמותו של הסכם הפיגולים הזה". לדעתך, כך הרגיש גם נתניהו ולכן הוא הלך על שחרור חטופים במחיר כה כבד.

אבל איך אמר ר' ירוחם ממיר? אלוקינו לא מת. הוא איתנו. ועוד מעט השבת מגיעה, ואיתה קבלת שבת במאהל הגבורה. אני לא יודע אילו גיבורים יתארחו שם השבת, אבל בטוח שאמצא בדבריהם אמת, אמונה וכוח. ●

3 הדרשה נגמרת, ואחריה תפילת ערבית של שבת. אני יוצא מהאווהל בתחושה מרוממת, כמו תמיד, ואז נתקל ביציאה במיצג ארונות הקבורה. ושוב הכול חוזר אליי. הדיבורים ששמעתי בפנים היו באמת מחזקים ומעודדים. אבל בעצם, רוב עם ישראל לא צריך בכלל את העידוד הזה, כי מבחינתו, מה שקורה ברגעים אלה ממש, מרחק כמה מאות מטרים מכאן, ישיבת הממשלה שמאשרת את העסקה, הוא דבר משמח. אומנם משחררים רוצחים, אומנם עוצרים את המלחמה, ומי יודע בכמה הרוגים זה יעלה לנו חלילה, אבל ביום ראשון ישתחררו שלוש חטופות. איזה יופי.

מיותר לציין שאין בי טיפת ציניות לנוכח השיבה של רומי, דורון ואמילי מהשבי (טוב, מודה שאני קצת ציני מול ראשי התיבות והרמזים והסימנים שאנשים מצאו בפרשת השבוע. אני דווקא מצאתי בפרשה גימטריות לשמות המחבלים ששחררנו). מי יכול לא להתרגש ממראות כאלה של שלוש צעירות גיבורות שיוצאות בחיים מתוך התופת, ומתאחדות עם משפחותיהן ועם החיים? ובכלל, למה לי להרוס כעת את השמחה האמיתית של כל עם ישראל? אבל כשקמפיינים פוליטיים, ואיתם כל התקשורת, עוטפים לך בציניות את העסקה המופקרת הזאת במילים כמו "גבורה", "אומץ", "ניצחון", ועוד כמה ביטויים שהם בדיוק ההפך מהמציאות שאליה הובלנו - איך אפשר לשתוק ולא להתקומם?

לאחרונה מדברים הרבה על "ערוצי התבהלה" וזו הגדרה מדויקת וחשובה, אבל רק חלקית: לא תמיד משדרים באולפני החדשות רק תבהלה, לפעמים משדרים שם תקווה ושמחה ורגש. המון המון רגש. רק שתמיד זה בכיוון ההפוך מהמציאות. כשצריך לשמוח הם עצובים ומדוכאים, וכשצריך לחשוש ולזעוק - הם חוגגים. אולי צריך לקרוא להם "ערוצי האשליה". כמה אשליה מכרו לנו שם במשך עשרות שנים, ממדשאות הבית הלבן עם היונים הלבנות בימי אוסלו ועד ההתנתקות. וכמה אשליה מכרו לנו שם השבוע.

4 גם כשכבר כן התקיים בשוליים דיון על מחיר העסקה, הוא עסק רק ברגשות. רגש הנקמה של משפחות נפגעי הטרור שהמחבלים שרצחו את יקיריהם משתחררים עכשיו - מול רגש קדושת החיים של החטופים שאפשר להציל. סליחה, זה לא הסיפור. ברור שהכאב של משפחות הנרצחים הוא נורא. אבל אם שחרור מחבלים מציל חיים, האם לא שווה לשלם את המחיר? הדילמה לא מנוסחת נכון: זה לא נקמה מול הצלת חיים, אלא הצלת חיים של מעטים, של מעטות, מול מוות, חלילה, של רבים. כל המציל נפש אחת מישראל כאילו סיכן עולם מלא. הרי בין המחבלים שכבר שוחררו, ושעוד ישוחררו בשבועות הקרובים, יש רבים ורעים עם יכולות ארגון מוכחות לרצח וחטיפת יהודים. והמוטיבציה שהייתה להם עד היום היא כולם לעומת מה שהם חשים אחרי ההצלחה של ה-7 באוקטובר ואחרי שהורידו את ישראל על הברכיים בעסקת החטופים. איך כתב השבוע ד"ר גיל הנקין, אח

1 ליל שבת קודש, פרשת שמות, מאהל הגבורה, ירושלים. בחוץ, על המדרכה, עשרות ארונות קבורה מקרטון, מכוסים בדגלי ישראל. מיצג מצמרר שהוצב כאן באמצע השבוע בניסיון נואש להעלות לסדר היום את מחיר העסקה המופקרת. אבל זה חסר סיכוי. מה הם כמה ארונות קבורה מקרטון, או אפילו ארונות קבורה אמיתיים בהר הרצל, שלא נדע, מול תקשורת שבמשך שעות על גבי שעות משדרת אושר. רק אושר. טוב, גם קצת תמונות של מחבלים חמושים שמקיפים את החטופות בשידור חי, אבל הנה הן כבר בידי הצלב האדום, והן כאן בארץ, בשיבא, מתחבקות עם אמא. ניצחנו.

עוד נעסוק בתקשורת. אבל בינתיים נחזור פנימה, לתוך האווהל החם, המלא עד אפס מקום במתפללים. בין קבלת שבת לערבית מדבר הרב ניסן לישע, אביו המרשים של דביר הי"ד, לוחם גולני, שנפל בקרב גבורה מול מחבלים שבאו מכיוון חוף זיקים בבוקר שמחת תורה. דביר, בוגר ישיבת 'עוז ואמונה' בדרום תל אביב, הספיק לשרת רק שלושה חודשים במחנה זיקים. ב-3 באוקטובר, ארבעה ימים לפני שמחת תורה, הוא שלח בווטסאפ המשפחתי סרטון של מחבלים חמושים מתאמנים בגבול מול נתיב העשרה, וכתב בציניות: "מי שמחפש אטרקציה לחול המועד מוזמן לגדר. חמאס בתצוגה מהממת של יכולת צבאית נדירה. מומלץ למשפחות וילדים מגיל 11". אפשר לעצור כאן, ואפשר ללכת עוד כמה שנים אחורה, אל הגירוש של דביר הקטן ומשפחתו מגוש קטיף. הנה לכם תמצית הסיפור לוועדת החקירה.

2 אבל לא באתי למאהל הגבורה כדי להיזכר שמדינת ישראל לא לומדת לקח ממעשי האיוולת של עצמה. בשביל זה לא צריך לצעוד עד לכאן, אפשר לפתוח את העיתון. באתי למאהל לביל שבת, בסופו של שבוע מאוד מדכדך, כדי לקבל קצת חיזוק מהרוח הגדולה שנושבת בו. באתי לקבל חיזוק מהרב ניסן ונאוה לישע, ומעוד זוג יקר שנמצא כאן השבת, אריק ובריג'יט שישפורטיש, ההורים של ראובן הי"ד, מפקד כיתת הכוננות ואחד מארבעת גיבורי היישוב שלומית שיצאו להגן על תושבי פרי גן.

לפני הרב לישע נושא דברים קצרים הרב יורם אליהו, אביו של ידידיה הי"ד שנפל בעזה. בכל פעם מחדש אני נפעם מדיבורי האמונה שלו. שמעתי אותו בשבעה מיד אחרי נפילת בנו, ושמעתי אותו אחרי שחתנו, הרב אהרון אנקרי זצ"ל, רב שכונת נוף הרים בעלי ור"ם בישיבת ברוכין, נהרג כשנהג משאית ערבי פגע בו (בימים כתיקונם דמותו של הרב אנקרי הייתה שווה טור בפני עצמו, אבל אנחנו לא בדיוק בימים כתיקונם, אז רק אמליץ לכם ללכת ליוטיוב ולהציץ באחד משיעורי הגמרא בעיון שלו. לא חייבים להיכנס לעומק הסוגיות, מספיק לראות באיזו מתיקות הוא מרביץ תורה בתלמידיו בישיבה).

הרב אליהו מספר שמצא השבוע עידוד בדברי ההספד של ר' ירוחם ליבוביץ' ממיר אחרי פטירת החפץ חיים, לפני כתשעים שנה. העולם היהודי היה שרוי אז באבל כבד על פטירתו של גדול הדור. מה יהיה עכשיו? מי ינהיג אותנו? מי יגן על הדור? והמשגיה של ישיבת מיר, ר' ירוחם, הביא את דברי המדרש על הפרשה: כתוב בתחילתה "וימת יוסף וכל אחיו וכל הדור ההוא". זהו, תם עידן. מה יהיה עכשיו? יעקב אבינו מת, ועכשיו גם יוסף וגם יתר האחים. אבל מה נאמר מיד בפסוק הבא? "ובני ישראל פרו וישרצו וירבו ויעצמו במאוד מאוד". אומר המדרש: "אף על פי שמת יוסף ואחיו - אלוהיהם לא מת". החפץ חיים מת, אמר ר' ירוחם בהספד ההוא, אבל מי שברא אותו לא מת. הוא איתנו. "גם כשיש מצבים קשים", אומר הרב אליהו אחרי כל מה שהוא ומשפחתו עברו, "יוסף מת, ראשי השבטים מתים, החפץ חיים מת... בכל זאת בורא עולם קיים ובני ישראל ממשיכים בדרך לגאולתם. אנחנו נתחזק. פעלנו ועוררנו מתחילת המלחמה וגם השבוע. בשמיים הכול נרשם, שום דבר לא היה לשווא, וכל פעולה קטנה תביא ברכה גדולה לעם ישראל".

Elita

צמודי קרקע ביערות כפר ורדים

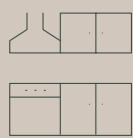
בונים קהילה חדשה בכפר ורדים

מיישבים את צפון ארץ ישראל
וגרים בצמוד קרקע רחב ידיים

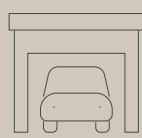
הפרויקט תוכנן בסביבת מגורים מושלמת ביערות כפר ורדים, המוקפת בנוף פראי ושקט. הפרויקט מציע קוטג'ים דו משפחתיים עם תכנון מודרני וחכם, המבטיחים איכות חיים וחיי משפחה מפנקים

מסחן
בגינה

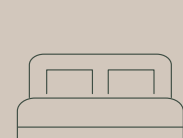
מטבח
גדול
ומשודרג

2
חניות
פרטיות

גינה
גדולה
ומרווחת

סוויט
הורים
במפלס
התחתון

אכלוס מייד ^{החל מ-} 2,890,000 ₪

hadif.co.il

*2931
שלוחה 4

לפרטים נוספים חייגו:

קבוצת
משה חדיף
בונים יצירה של איכות חיים

כתובת אש בקפיטול

רננה גרומשטיין הייתה באמצע מפקד בסניף בני עקיבא רעננה מרכז כשמוסוק בלאק הוק שחור נחת ברחבת יד לבנים ומתוכו יצאו סוכני CIA והלכו ישר לעברה.

"רננה גרומשטיין?" הם שאלו.

"הקומונרית בשבילך", היא ענתה.

"מה שתגיד, את צריכה לבוא איתנו".

"אם המזכ"ל שלח אתכם בגלל שהכתובת אש שלנו שרפה בטעות עץ פיקוס בן 130 שנה, אז תגיד לו שזה היה בכוונה כדי ללמד את החניכים על מעגל החיים והסכנות שבשתילת עצים ליד סניפים עתידיים של תנועות נוער".

"לא, זה לא לגבי הפיקוס", אמר הסוכן המבולבל, "ואני לא יודע מי זה המזכ"ל. אני פה בשליחות ג'ארד קושנר, חתנו של הנשיא הנכנס טראמפ. אנחנו זקוקים לעזרתך".

"בסדר גמור, אבל אף מילה למזכ"ל על הפיקוס", מלמלה רננה ונכנסה למסוק.

עשר שעות מאוחר יותר ישבה רננה גרומשטיין בחדר הסגלגל מול ג'ארד קושנר.

"לא מאוד סגלגל החדר", העירה רננה, "אם צריך אני אעביר פה גואש כמה דקות נטפל בזה".

"לא לא, אין צורך", ענה ג'ארד, "סגלגל זה צורה. החדר עצמו הוא לבן".

"אז תקראו לזה החדר הלבן", הציעה רננה.

"עדיף לקרוא לחדר על שם הצורה שלו ולא הצבע. צבע יכול להשתנות".

"תהיו בריאים".

"בכל אופן, את כאן בגלל שאנחנו צריכים את העזרה שלך בארגון ההשבעה של טראמפ", הסביר קושנר.

"ההשבעה?"

"בהחלט, כל נשיא שנכנס עובר השבעה, ומאחר שרעייתי ואני יהודים והממשל כולו פרו-יהודי, החלטנו לארגן השבעה ברוח יהודית. אז פנינו אלייך. אני מבין שבתור קומונרית של בני עקיבא העברת המון השבעות".

"בטח, אצלנו אלופים בזה. אחוז החניכים אצלנו שברחו הביתה באמצע ההשבעה תוך צרחות אימה הוא מהגבוהים בארץ".

"אוקיי", קושנר לא בדיוק הבין למה זה היה מקור לגאווה, אבל מניסיון של שנים כחתן של טראמפ הוא ידע שלא מתווכחים עם מי שמדבר בביטחון.

"אז למה פנית דווקא אליי?" שאלה רננה.

"תראי, אנחנו עברנו על התיק שלך ושל הסניף שלך באופן יסודי, ואל תיעלבי אבל יש משהו שחזר על עצמו כמה וכמה פעמים", הוא קרא מתוך התיק בעברית רצוצה, "נה נה נה נה נה נה, לא סובלים את רעננה".

"אה כן, אנחנו בלתי נסבלים", רננה אמרה, שוב בגאווה מוזרה.

"אז זהו, שגם הנשיא החדש שלנו בלתי נסבל. אנשים מאוד אוהבים לא לאהוב אותו. אז חשבנו שאין מתאימה ממך לארגן את ההשבעה".

רננה גרומשטיין הייתה חייבת להסכים וניגשה מיד לעבודה.

"אז ככה, את ההשבעה אנחנו נתחיל במדשאה פה מחוץ למבנה, אבל לפני זה צריך לצבוע את כל הקירות, כל הלבן הזה הוא ממש בחירה לא מוצלחת".

"טוב, זה בכל זאת הבית הלבן".

"שמע שמע", רננה התחילה לאבד את הסבלנות, "אם אתם נותנים לחדרים שמות על שם הצורה שלהם אז לפחות תהיו עקביים ותקראו גם לבית על שם הצורה שלו".

"מה למשל?"

"תקראו לזה 'הבית הביתי' על שם זה שיש לו צורה של בית".

"נדמה לי שיותר יפה הבית הלבן".

"תהיו בריאים. איך שלא יהיה, צריך לצבוע את כל הקירות. בצד המזרחי נעשה עץ גדול ועל כל עלה כל סנטור יכתוב את השם שלו. בצד המערבי נכתוב בענק 'גם שמיים עוטי ערפל מפיקים אור נעים', אבל חשוב להתחיל לכתוב את המשפט באותיות ענקיות ואופטימיות ואז, כשלא יישאר מקום לסוף, האותיות האחרונות יהיו כאלה דחוסות ומסכנות. ככה נוהג אצלנו".

קושנר כתב הכול.

"מה לגבי שאר הצדדים?"

"בצד הצפוני נעשה את הקיר של שבט מעפילים, נכתוב 'מה, מה, מה פילים עושים פה???' עם ציור של פיל".

"מבריק!" התלהב קושנר, "כי הפיל הוא הסמל של המפלגה הרפובליקנית! וכולם באמת לא מבינים מה אנחנו עושים פה! הבאת אותה בהברקה".

"אה, אוקיי מגניב", מלמלה רננה, "אני בכלל התכוונתי סתם כי מעפילים זה שבט כזה שהוא לא פה ולא שם, אבל בסדר".

"לא משנה, זה רעיון גאוני ומי שחשב עליו כל הכבוד לו. אני בטוח שהוא בעצמו הופתע מאיך שזה התלבש יפה כל כך".

השניים הנהנו בהסכמה.

"ועכשיו לחלק הכי חשוב: ההשבעה עצמה!" רננה ניגשה למנה העיקרית, "טראמפ עומד על המדשאה מחכה ופתאום אנחנו קופצים עליו מהשיחים, מכבים את האורות ומתחילים לצרוח עליו שיתחיל לרוץ במורד גבעת הקפיטול".

"אוו ווה. זה באמת מה שעושים בהשבעה אצלכם?"

"כל עוד ההורים לא יודעים מזה אז כן. ההורים של טראמפ מודעים לאירוע?"

"הם מתים".

"מעולה. בקיצור, כשטראמפ מגיע למטה כולו מתנשף אנחנו מכניסים אותו לאיזה צריף כזה חשוך ואז קופצים עליו מלא מהגרים בלתי חוקיים ומפחידים אותו, נותנים לו קצת צ'פחות ככה עם מקלות".

"מהגרים בלתי חוקיים?"

"לא באמת, זה יהיה אני, אתה ויניב במלעיל".

"יניב?"

"במלעיל, כן. הוא מטורף על כל הראש. שרף את כל העץ פיקוס עם הכתובת אש שלו. הוא גם המדריך של שבט מעפילים אז זה מתאים כי הדמוקרטים הם פילים".

"הרפובליקנים?"

"כן כן, העיקר שאין הורים. בכל מקרה אחרי שקצת עשינו את זה אנחנו מתחילים לצבוע את הפרצוף של טראמפ בכל מיני צבעים".

"אילו צבעים?" נבהל קושנר.

"לא סגלגל אדון רגיש, אל תדאג, ניצמד לצבעי היסוד. אולי קצת כתום".

"כי הוא בעצמו כתום! לא מבריק כמו המעפילים, אבל נחמד".

"לא יודעת, אני מרגישה שעל היציאה הזאת היה אפשר לוותר".

השניים הנהנו בהסכמה.

"אה, ועוד דבר חשוב, לפני שטראמפ מתחיל לרוץ אנחנו נותנים לכל הקהל מספרי ברזל ואז בצריף אנחנו אומרים 'מספרי ברזל התפקד!' אבל דואגים שיהיה חסר מספר אחד ואז כולם יהיו בלחץ מי נעדר, מי נעלם".

"אפשר לתת פשוט מספר לביידן, סיכוי סביר שהוא ייעלם לבד לתוך שיח".

"וזה ילחץ את כולם?"

"לא, זה כבר די ברגיל".

"אוקיי, אז אחרי שסיימנו את החלק הזה אנחנו מדליקים את האורות, מרגיעים את העסק ונותנים לטראמפ צ'ופר, ציור של זוג עקבות בחול, ואנחנו שואלים אותו של מי העקבות האלה לדעתו".

"הוא יגיד שאלו העקבות של אובמה הצעיר צועד בארץ הולדתו קניה".

"אוקיי, נחשוב על צ'ופר אחר".

"לא, זה דווקא אהלה, מאוד ישמח אותו", שמח קושנר.

"מעולה, ואז בסוף כולם נעמדים לשירת המנון התנועה ויניב במלעיל ידליק כתובת אש".

"ומה יהיה כתוב בה?"

"לא מאוד משנה, פשוט יניב במלעיל אם הוא לא מדליק כתובת אש הוא לא רגוע. הוא בדיוק חוזר מחופשה בלוס אנג'לס, סיפר שהרים שם כתובת אש חבל על הזמן".

"אוו ווה", נבהל קושנר, "אז אולי עדיף שנעשה השבעה רגילה בעצם".

● "כדאי"

שנת 2162, שני היהודים האחרונים על רפסודה בים יהודי א': טוב, עכשיו באמת צריך להתחיל לדבר ברצינות על עונש מוות למחבלים יהודי ב': וטרנספר יהודי א': אל תגזים

לא רק שעסקת החטופים מאפשרת לנו להמשיך את הלחימה, היא גם דואגת שיהיה במי להילחם

- אם הייתי פוליטיקאי, בחיים לא הייתי מסכים לקבל טובות הנאה
- ושוחד?
- שוחד זה משהו אחר

פעם אחת היה רבי יוחנן שוחה בירדו, ראהו הענק הירוק וקפץ אחריו.
אמר לו: כוחר לתורה!
ענה לו:
עאעעאעאעאעאעאעאעאעאע!!!
אמר לו: טוב, תהיה ירוק וזהו

משרד ההתיישבות
והמשימות הלאומיות

(ע"ר)

אשכולות

מרכזי הסיור והתודעה של ישראל

כהמיוזק כטכילק
מבית אשכולות

מרחב נשימה

5 נופש נשים מפנק
במלון ENJOY ים המלח

נופש מסובסד לנשות, אמהות
ואחיות של פצועי מלחמת
חרבות ברזל. בואי לקבל כלים
להתמודד עם תקופה מאתגרת
באווירה חמה ומעודדת.

מגוון סדנאות איכותיות:

יוגה | זומבה | פסיכודרמה
כתיבה | טיפול באמנות |
שיאצו | תיאטרון פלייבק |
מקרמה | שוקולד | איפור |
ליבוד | מודעות | סיור

ראשון - שלישי | כ"ג-כ"ה אדר תשפ"ה
23 - 25.3.25

יחיד בחדר של 3 - 900 ₪

יחיד בחדר זוגי - 995 ₪

יחיד בחדר - 1600 ₪

מחירים
מסובסדים
לפנסיון
מלא:

מספר המשתתפות מוגבל

הסעות בתשלום מירושלים ומתל אביב בהרשמה מראש

ט.ל.ח. ייתכנו שינויים בתכנית

להרשמה ולתכנית המלאה: www.eshkolot-il.com || לפרטים: 053-4683128

דביר שרייבר
dvirbe7@gmail.com

מה הסיכוי

אז מה יהיה? אין ספק: נעמוד על שלנו, נוציא כל מה שאפשר מהעסקה הזאת ואז נחזור להילחם. השאלה היא נגד מי

צילום: צילום מסך

אוטוטו נחזור להילחם, אבל כרגע צריך להוריד את הראש עד שטרמפ יסיים את הקדנציה. השבעת הנשיא טראמפ

בנימוק שהוא מנוגד לעיקרון השוויון. נשיא העליון מתעניין מה קורה עם הנכס שהוא בתל אביב שהוא בכלל לא קשור אליו. המדינה מפסיקה את כל ההטבות לתושבי הצפון המפונק(ים) שמסרבים לחזור הביתה בתירוץ הקלוש שחיזבאללה משתקם על הגבול. גורם מדיני סחיר מודיע שנחזור להילחם בזמן ובמקום שייראו לנו, בינתיים אין צורך כי חמאס מורתע.

שיקום הרצועה מתקדם בקצב מהיר תחת הקונפדרציה החדשה של סעודיה, האמירויות והרשות הפלשתינית המתחדשת, שמעסיקה רק פלשתינים מתונים שלא רצחו יהודים לפחות שבועיים. היא גם מכריחה את החמאסניקים להסתובב רק בבגדים אורחיים, לשאת רק קלצ'ניקוב אחד לכל מחבל ולצבוע את הטויטות הלבנות שלהם באו"ף וויט מעליב. העולם כולו מתגייס להשבת הסדר על כנו. קטאר דואגת לכסף, מצרים לנשק, איראן לכטב"מים, האיחוד האירופי לספרי לימוד עדכניים כדי שילדי עזה ילמדו על ישראל וכיצד להשמיד אותה. הבניינים החדשים ברצועה נבנים בסטנדרט בנייה גבוה במיוחד, כולל מרפסות מרווחות, לובי מסוגנן ורשת מנהרות משופרת לרווחת התושבים. במקום הסמטאות הישנות נסללים כבישים רחבים, המסמלים את הכמיהה להרחבת השדרות והחרבת שדרות. כיכרות חדשות נקראות על שם אירועים מהמסורת הפלשתינית המפוארת, כגון "כיכר ה-7 באוקטובר", "כיכר הרוח והדם" ו"כיכר האמא רצחתי עשרה יהודים".

על מדשאת הבית הלבן נחתם הסכם שלום בין סעודיה, ישראל וחמאס. הנשיא טראמפ מקבל פרס נובל, נתניהו נוסע לטקס, נעצר ומוסגר לבית הדין הבין לאומי בהאג לבקשת עמותת 'יהודים ומחבלים עושים שלום ומתכלים' מבית שלום אך שווא. מקור מדיני עכיר מבהיר שהוא יילחם על חפצו גם בהולנד. סיכוי של 50-50 שגם ישראל תחזור להילחם מתישהו, סיכוי של 100 אחוז שאם זה יקרה זו תהיה מלחמה בתוכנו. עזה כבר חזקה מדי בשבילנו, וחוצץ מזה - למה להרוס את היחסים עם ארצות הברית ואת הסיכוי השברירי לשלום?

כאמור, זו האפשרות הראשונה. האפשרות השנייה היא שמחליפים את המטכ"ל, מארגנים מחדש את צה"ל, וברגע שחמאס מתחיל להתל בנו תוקפים את עזה משלושה כיוונים, מחסלים את הנהגת חמאס, משחררים את כל החטופים, מחילים ריבונות ביהודה שומרון ועזה ושולחים את העזתים לאוסטרליה כדי שילמדו אחת ולתמיד מה קורה למי שמתעסק איתנו. גם האוסטרלים.

לאור ניסיון העבר, אני לא רואה שום סיבה שזה לא מה שיקרה. ●

שליהודים אין בה דריסת רגל והשנייה שבה דורסים אותם ברגל גסה. כשנתניהו חוזר לארץ הוא מקים ממשלת אחדות רחבה עם גנץ, לפיד והחרדים שהוכיחו לאורך כל הדרך אחריות ובגרות מדינית, בלי הקיצוניים האלה עם הכיפות הסרוגות, חוץ מממן כהנא שממונה לשר לענייני שריפת אסמים. חוק הגיוס עובר בכנסת ברוב גדול, כולל סנקציות אישיות כלפי כל חרדי מגיל 18 שלא מתגייס, אלא אם הוא עונה על אחד הקריטריונים הבאים:

הוא רשום בשיבה.

הוא מצביע למפלגה חרדית.

הוא שותה בירה בכיכר החתולות.

לא מתחשק לו.

מסורת פלשתינית מפוארת

המפלגות החרדיות מאיימות במשבר קואליציוני אבל בסוף מוותרות, מפגינים מהפלג הירושלמי חוסמים את צומת גהה מתוך הרגל, מפגיני קפלן מבעירים מדורות באיילון מתוך סולידריות. בג"ץ דן בעתירה נגד חוק הגיוס הטר, השופטים דוחים את העתירה בנימוק שהגיע שלום ולא צריך יותר חיילים, ומורים לבטל את מסלול ההסדר

**צה"ל נסוג מלבנון, סוריה ופילדלפי
ונערך מחדש על קו אשקלון-באר
שבע כדי להתגונן מפני הרקטות
שחמאס ממטיר מדי פעם על דרום
הארץ. חמאס מסכים להמשיך
בעסקה, אבל אז מתברר שבבתי
הסוהר הישראליים לא נשארו
אסירים פלשתינים, רק כמה יהודים
מהגבעות וארי רזנפלד אחד**

הלב של מי לא התרחב השבוע למראה אמילי, דורון ורומי שחזרו הביתה. הלב של מי לא התכווץ, להבדיל אלף אלפי הבדלות, למראה הגרועים שבאויבינו ששוחררו בהמוניהם מהכלא (איימן עודה, אני לא מדבר עליך).

שבוע חלף מאז שחתמנו בקטאר רודפת השלום (בלי ציניות, היא באמת רודפת שלום, ויהודים) על ההסכם שבימין קוראים לו כניעה ובשמאל מכנים אותו "העסקה שיכולנו לעשות כבר במאי אבל נתניהו רצה שהחטופים ימותו, מזל שטרמפ הכריח אותו, תמיד אמרנו שטרמפ גבר-גבר". בשבוע הזה התרגשנו, בכינו, התעצבנו, ולא ידענו אם אנחנו יותר שמחים, יותר כועסים או יותר רוצים להוריד סטירה לאיימן עודה. עושה רושם שהנבואה של ישעיהו מעולם לא הייתה אקטואלית יותר: "אז תראי ונהרת, ופחד ורחב לבבך".

השאלה היא, כמובן, מה יהיה עכשיו. בגדול, יש שתי אפשרויות. באפשרות הראשונה חמאס ממשיך לשחק לנו במוח, אנחנו ממשיכים לשחרר רוצחים, וכתבים ישראלים מתחננים לטרמפ שישחרר להם משהו עוקצני על נתניהו. ביהודה ושומרון המצב הולך ומידרדר, לכן צה"ל מגיב במהירות ומוזהיר את החיילים לגלות איפוק כדי לא להבעיר את השטח. האיחוד האירופי מביע דאגה מפני אלימות המתנחלים הגוברת, השב"כ מטיל מצור על יצהר ומקור מדיני בכיר מצהיר שנחזור להילחם, זה רק עניין של זמן.

חמאס מאשים את ישראל בהפרות ודורש לפרק את צה"ל או שהוא מפוצץ את ההסכם ואת מגדלי עזריאלי. בימין קוראים לכבוש מיד את עזה ולהחיל עליה משטר צבאי, בשמאל דורשים לסתום לימין את הפה ולהחיל עליו נבצרות זמנית לנצח. מקור מדיני בכיר קורא להתאזר בסבלנות כי למה לקוּמם עלינו את המשטר הכי פרו-ישראלי שהיה באמריקה אי פעם. חמאס מפסיק לשחרר חטופים, ישראל ממשיכה לשחרר אסירים כי עוד רגע מתחיל הרמדאן, וחיילים לכבד חגים דתיים. הם הרי אף פעם לא תקפו אותנו בחגים שלנו.

לא להרגיז את איראן

הרמדאן עובר בשקט יחסי, לא יותר מפגיגות או שניים ביום. מצד שני כבר כמעט שנה וחצי לא היה טבח בעוטף, אז למה כל הזמן לראות רק את השלילי. המטה לביטחון לאומי מבקש מהיהודים החוגגים את פורים להוריד פרופיל כדי לא לקוּמם עלינו את העולם המוסלמי. היועצת המשפטית לממשלה מתירה לקרוא את המגילה אבל אוסרת להרעיש בהמן. מקור מדיני בחיר (הוא כבר מתארגן לבחירות) מסביר שזה כדי לא להרגיז את האיראנים דווקא עכשיו, כשטרמפ מארגן קואליציה בין לאומית שתתקוף את מתקני הגרעין באספהאן, או את מטעי הפיסטוק בכרמאן, נראה כבר.

המגעים מול חמאס מוקפאים (קשה להם לנהל משא ומתן על בטן ריקה), ישראל מגדילה את המחווה ההומניטרית ומכניסה לרצועה מדי יום 81,946,724 משאיות עם מזון, אמצעי לחימה ופעילי שמאל שבאים לבנות גשרים לשלום ובתים חדשים למחבלים. בימין שוב נשמעים קולות שטוענים שזה הזמן להכות בחמאס. בשמאל מעדיפים להכות את הימין. מקור מדיני בחי"ד אומר ששקט ייענה בשקט.

המשא ומתן מתחדש, חמאס מתלונן שהוא לא יכול לנקות לפסח כשישראל כל הזמן מנדנדת לו. צה"ל נסוג מלבנון, מסוריה ומפילדלפי ונערך מחדש על קו אשקלון-באר שבע כדי להתגונן מפני הרקטות שחמאס ממטיר מדי פעם על דרום הארץ. חמאס מסכים להמשיך בעסקה, אבל אז מתברר שבבתי הסוהר הישראליים לא נשארו אסירים פלשתינים, רק כמה יהודים מהגבעות וארי רזנפלד אחד. יום העצמאות נחוג ברגשות מעורבים, כאשר הימין מנסה לספר לעצמו שמצבנו לא כזה גרוע והשמאל מזכיר שהוא תמיד אמר שהלכה המדינה. מקור מדיני בגיר מביטח שאוטוטו נחזור להילחם, אבל כרגע צריך להוריד את הראש עד שטרמפ יסיים את הקדנציה.

נתניהו נפגש עם טראמפ בושינגטון ושניהם נושאים הצהרה משותפת על הצורך בשלום בר קיימא ופתרון שתי מדינות, אחת

שרים יחד לשובם

איציק שכיר

רביד פלוטניק

עידו מלכה

יום שלישי • כ"ח בטבת • 28.1 • כיכר החטופים ת"א

מעגלי שיח עם משפחות החטופים | 19:00
שרים יחד לשובם | 20:00

- ביחד עד להשבת אחרון החטופים -

מטה המשפחות להחזרת
החטופים והנעדרים

"בציור של רבע שעה
אני גורם למיליון איש
רגשות מאוד עזים
שמתפרצים מתוכם".
אור רייכרט

יוצר אור

היצירתיות של אור רייכרט שהציקה למוריו בשנות התיכון, הפכה למנוע תעמולה ימני שמצליח לבטא רגשות של ציבור רחב וגם לקומם עליו בזעם את המחנה שכנגד. בריאיון מחוץ ורציני כאחד הוא מדבר על הקריקטורה שלו שנפסלה על ידי בית המשפט, על בעיית עודף האחוזה של המגזר הדתי ועל העדכון שהוא מציע לקריאת "הטובים לתקשורת"

הדס צורי // צילום: לירון מולדובן

"אני יודע להוציא רגשות מאנשים, יש לי את היכולת הזאת". הקריקטורה הזאת עוררה זעם גדול. "זעם זה רגש שמגיע מתוך חוסר ביטחון מאוד קשה, מתוך פגיעה באמונה של ציבור מסוים. זה יצר מאוד נחות". ובכל זאת, אתה מכוון אליו. "בוודאי. אני תמיד מכוון אליו. אני רוצה לפגוע, אני רוצה להראות למי שמתרגז שהוא מאמין בשטויות". אתה לא מפחד? אתה מעורר כעס אצל אנשים רבי השפעה. את הקריקטורה של אסתר חיות צנזרו לך. יכולים גם לפגוע לך בפרנסה. "אני פוחד מהקדוש ברוך הוא", הוא אומר. "הפרנסה היא שלו. כשאני מפרסם קריקטורות שנוגעות ברגשות של ציבור מסוים, עושים לי הרבה שיימינג אבל זה לא מזיז לי. להפך, זה כיף לי. אני נהנה מזה. בציור של רבע שעה אני גורם למיליון איש לרגשות מאוד עזים שמתפרצים מתוכם, ואני עושה זאת על ידי אמירת אמת בצורה מורכבת ורבי-ממדית". את הקריקטורה של אסתר חיות הוא עידן לפני שפרסם את הגרסה הסופית: "אמרתי לעורך ולבעלים של 'שביעי' שמדובר בקריקטורה קשה שהולכת לחולל מהומה. באיור המקורי החייל שכב בשלולית של דם שבסוף הורדתי אותה, כי הכוונה לא הייתה לומר שמערכת המשפט הורגת בפועל את החיילים, אלא מזלזלת בהם ובהקרבה שלהם ורומסת

ני עושה כיף למחייתי. משלמים לי כדי שאני איהנה", צוחק אור רייכרט בנינוחות כשאני שואלת אותו איך הוא מגדיר את תחום עיסוקו. ואכן, ניכר שרייכרט נהנה, אפילו מהסערות התקשורתיות שהוא מעורר כשהוא מפרסם קריקטורה פרובוקטיבית או סרטון נשכני. הוא בן 41, נשוי פלוס חמישה, מתגורר בדולב ויש לו קרדיטים מקצועיים רבים: איש קריאייטיב, מאייר, פרסומאי, מעצב וכמובן קריקטוריסט. כאמור, הקריקטורות שלו מעוררות לא פעם סערות תקשורתיות, הידועה שבהן היא הקריקטורה מינואר '24 שבה צייר את נשיאת בית המשפט העליון אסתר חיות דורכת על גופת חייל ונועצת את דגל בג"ץ בגבו. הקריקטורה אוירה בעקבות פסיקת בג"ץ בנושא עילת הסבירות שניתנה במהלך מלחמת חרבות ברזל. הנהלת בתי המשפט פנתה למו"ל העיתון 'שביעי' שבו פרסם רייכרט את האיור ודרשה להסירו. הלחץ עבד: האיור הוסר והעלון הודפס מחדש.

"עושים לי שיימינג וזה כיף לי"

אתה עושה דברים מאוד פרובוקטיביים. זה בכוונה? אתה מנסה לעצבן?

"לשיטתם אסור להכניס מורכבויות שיגרמו לאנשים לחשוב". קמפיין החטופים

אתה לא מחויב לאף אחד. הקריאייטיב מאפשר לגרפיקאים ולמעצבים לבטא את עצמם ואת הערכים שלהם בצורה טובה יותר ולחזק מאוד את ההשפעה שלהם. הקריאייטיב מביא את הרעיון ומחבר אותו ליכולת המקצועית וזה ממקסם את המסרים ומחדד אותם."

כאנשים דתיים יש לנו מגבלות ביצירה ואולי גם זו הבעיה של הימין.

"תמיד יש מגבלות. גם הגודל של הקנבס וקלידי הפסנתר הם מגבלה. כשעבדתי במשרד הפרסום החרדי אפיקים היו לי המון מגבלות. למשל, כשעשיתי איור של ילד קטן על אופניים ומכנסים קצרים זה לא אושר וזה בסדר גמור. הייתי צריך לפתור את הבעיה ויצא משהו טוב יותר. המגבלות מביאות לכך שאתה חייב כל הזמן לאתגר את עצמך. גם הומור ימני הוא איתגור, למרות שזה כבר לא באמת אתגר כי השמאל מטופש בצורה בלתי רגילה. הרי מה זה 'לפיד והיפוכו'? בסך הכול חיברו שני קטעים, זה הכול."

לא העת לחיבוקים

"כשאורי אורבך אמר 'הטובים לתקשורת' הוא טעה", טוען רייכרט. "גילינו שהתקשורת חזקה יותר מאלה שניסו להשתלב בתוכה. אני לא יכול לשפוט את העיתונאים הדתיים שיישרו קו עם כלי התקשורת שהם התברגו לתוכם. נותנים להם הרבה כסף וכבוד וזה לא קל. כדי ללכת נגד הזרם צריך עור של פיל ולא לפחד מבעיות פרנסה. אנשים אומרים לעצמם שאם מכניסים אותם לכלי תקשורת גדולים הם צריכים להתנהג בהתאם, כי אם הם לא הכי טובים כמו עמית סגל למשל והם לא יישרו קו - יפטרו אותם. לכן הם בוחרים לדבר על אהבה ואחדות, שזה תמיד נשמע יפה ועובר לכולם בקלות בגרון."

אהבה ואחדות הם באמת דברים נפלאים.
"זה לא מספיק. אתה לא יכול להיות דתי

מלמטה ומאחורי הקלעים. כאיש קריאייטיב אני לא נמצא בפרונט וזה יתרון מבחינתי. אנחנו כל הזמן צריכים לדחוף את הרעיונות שלנו קדימה. השמאל מרים עמותה על כל שטות ואצלנו אין מי שיעשה את זה. הקריאייטיב הוא יכולת שמשנה את המציאות. אם אני מצליח לקחת את הרגשות של חצי עם ולדחוף את זה למשפט - הרבה יותר קל לסמן את הכיוון."

הוא מצר על כך שבימינו יש מעט מאוד אנשי קריאייטיב, דוגמת יותם זמרי ונועם פתחי שהיו קולגות. את קריאת 'הטובים לתקשורת' של אורי אורבך ז"ל הוא מבקש לשנות ל'הטובים לקריאייטיב': "כאיש קריאייטיב,

אנחנו כל הזמן צריכים לדחוף את הרעיונות שלנו קדימה. השמאל מרים עמותה על כל שטות ואצלנו אין מי שיעשה את זה. הקריאייטיב הוא יכולת שמשנה את המציאות. אם אני מצליח לקחת את הרגשות של חצי עם ולדחוף את זה למשפט - הרבה יותר קל לסמן את הכיוון"

בשביל להוביל למכירה. בעולם שבו הבינה המלאכותית יודעת לעשות כמעט הכול, נשאר לנו בעיקר הרעיונות. את הקריאייטיב אי אפשר לקחת מאיתנו כי ה-AI יכול להגיע רק עד לרמה מאוד נמוכה של רעיונות. במוח יש קישורים שאנחנו לא מודעים אליהם: כאיש קריאייטיב אני יכול לקשר תמונה לריח ולמקום, לחבר שלוש תמונות שיהפכו לסיפור, אני יכול לגרום לאנשים לבכות משינוי קטן בעצם כלשהו כדי שיתחברו למסר ודרכו למוצר שאני מפרסם. הקריאייטיב הוא רעיונות גדולים שגורמים לאנשים להתחבר אליהם רגשית. אנחנו לא מוכרים מוצרים, אנחנו מוכרים רגשות וחוויות."

זה בעולם הפרסום, אבל אתה יוצר גם בעולמות של פוליטיקה ותפיסת עולם.

"זה גם מה שאני עושה בפוליטיקה", הוא אומר. "לימין יש נחיתות בנושא הקריאייטיב כי לא חינו אותנו לחשוב בדרך הזאת של שיווק, מכירה ופרסום. אין כמעט קריאייטיב בימין. לעומתנו, השמאל משתמש הרבה בקריאייטיב ובסיסמאות."

איך הם מצליחים להחדיר מסרים בצורה טובה ומהירה, כולל לתוך המחנה הימני?
"המון כסף. מאות מיליונים עושים את העבודה. כמו כן, זו תעמולה פראקסלנס שקובעת מי טוב ומי רע, אבל בלי להגיד את זה. כך למשל, אם אתה בעד עסקת החטופים אתה טוב, ואם אתה נגד עסקת החטופים אתה רע. אסור להכניס מורכבויות שיגרמו לאנשים לחשוב. כך זה גם עם ענידת הסמל הצהוב."

הוא מציין את העובדה שלאחר פרסום רשימות המחבלים שישתחררו בעסקה, פתאום אנשי שמאל התחילו לכתוב כמה העסקה רעה: "עד אותו הרגע, החביאו מהם את המחיר. צעקו את הסלוגן 'בכל מחיר' אבל התעלמו ממנו. הכול מאוד שטחי וממוקד. אם אין לציבור מסוים יכולת להסתכל לרוחב, לעומק, להבין תהליכים, ללמוד מהעבר, להסתכל על סיבה ותוצאה, אפשר להשפיע על התודעה שלו בצורה די פשוטה, ורוב האנשים לא חושבים לעומק. לעסו בשבילם את המסר, בעוד שהחזירו להם תת-מסרים בלי שהם בכלל שמו לב."

אילו עוד מסרים כאלה הם הצליחו להפיץ?

"אתה הראש אתה אשם" הוא אחד כזה, הוא אומר. "אם נפרק את הסלוגן, נבין שהוא מטופש לגמרי. הרי ביבי לא אשם ב-7.10 - החמאס אשם. ביבי אחראי, הרצי אחראי, רונן בר אחראי ואם הראש אשם, אז כל הנ"ל גם אשמים. אבל אף אחד לא מנתח סלוגנים שהונדסו במשרדי אסטרטגיה במיליונים. כשמדובר על איתות מוסרני כמו החטופים, הציבור הימני נופל בזה הרבה."

אז אולי גם אנחנו שטחיים יותר ממה שאנחנו רוצים לחשוב.

"הימין תמיד בא מאהבה, מרגש, מתחושת אחריות ורצון להתחבר, בעוד שבקמפינים הללו מדובר בציניות רעה של משרדי פרסום תל-אביביים, עם מטרה אחת - להפיל את הימין ולהקים מדינה פלשתינית. מדובר על אנשים בלי ערכים של טוב ורע, אלא רק של היבריס ניהיליסטי חלול בלי טיפת חשיבה על התוצאות". בתקופת הרפורמה המשפטית הוא יצר את הסלוגן 'אזור סוג ב' שהודפס על חולצות ושווק ברחבי הרשת. אנשי ימין רבים השתמשו בו ברשתות החברתיות. "הקרדיט לא עניין אותי. פיזרתי את הרעיון והצלחתי לדחוף את זה

אותם".
טענו נגדך שהקריקטורה מזכירה אנטישמיות ושהיא מסיתה ל אלימות.

"אני לא אחראי לאיך אנשים רואים את זה, זו בעיה שלהם. כבר עשיתי כמה מהומות בחיים שלי. הבעיה היא שבמקום לנהל דיון בנושא ולרדת לעומק הטענה שלי, והיא שאסתר חיות מזלזלת בקולותיהם של חיילי צה"ל שנלחמים להציל את כולנו ומוחקת ברגע את הקול שלהם בקלפי, הלכו לנהי על הסתה. ללכת לנאציזם זה הכי קל כי זה לא משאיר שום מקום לדיון."

הוא מזכיר את סרטון הדר'שטירמר של ועד מתיישבי השומרון שפורסם ב-2015, שבו הוצג סרט אנימציה הממחיש שאנשי עמותות השמאל שממומנות על ידי ממשלת גרמניה ופועלות בשמה נגד המתישבים וחיילי צה"ל, נראים בעיני הגרמנים בדיוק כמו הסטראוטיפ האנטישמי על היהודי שימכור את נשמתו תמורת בצע כסף.

לראשונה הוא חושף כאן כי הוא היוצר של הסרטון שעורר בזמנו סערה ציבורית גדולה. "רזי ברקאי פתח את תוכניתו בנויפה, התקשורת הזדעזעה, אפילו ראש הממשלה גינה. זה הרעיד את המדינה", הוא מתמוגג. "זה סרטון מאוד קשה והוא אחד הסרטונים הכי טובים שלי, סרטון שהטריף את כולם. זו הייתה הפעם הראשונה שבדקו משהו שעשיתי אצל היועמ"ש."

נבהלת מזה?

"לא, שיקפצו לי", הוא אומר בנחת. "זה מאוד מרגש כשאתה מצליח ליצור סערה כזאת וזה מביא המון אדרנלין. רציתי לעורר ולהקפיץ אותם והם באמת קפצו גבוה. זה היה נפלא", הוא צוחק. "כולם התנערו מהסרטון כי כולם פחדו, כל הימין הרך והימין הלא דתי. רבים חשדו שאני עומד מאחורי הפרסום, אבל לא הודיתי ולא הכחשתי, אני לא חייב לאף אחד שום דבר."

מה ניסית לומר בסרטון הזה?

"שהאנטישמי רואה את אנשי השמאל שעובדים בשבילו בהשחרת מדינת ישראל כמו שראו אותם האנטישמים תמיד: יהודונים. הלכתי עד הסוף ובכל הכוח עם המסרים והראיתי איך הגרמני רואה בהם מי שיעשו הכול בשביל בצע כסף, יצורים בזויים ונחותים. התכוונתי להראות להם איך האנטישמים רואים אותם, והם תקפו אותי כאילו שקראתי להם נאצים. את מבינה את הטמטום? אין פה רמת דיון. עשיתי פרובוקציה כדי לעורר דיון, אבל בשמאל אף אחד לא ידבר איתך על המהות כי אין להם מהות."

"אין קריאייטיב בימין"

את דרכו המקצועית החל רייכרט כמאייר בעיתון הילדים 'אותיות' ובעיתון הצופה ואחר כך גם במקור ראשון ובג'וולס פוסט. הוא עבד כפרסומאי בגליקמן-נטלר-סמסנוב וכארט דירקטור במשרד הפרסום אפיקים עד שפתח משרד פרסום עצמאי. רייכרט פרסם ספרי קומיקס, הפיק תערוכות ומופעי סטנד-אפ וזכה בפרסים. קריקטורה שלו זכתה בפרס בין-לאומי והוצגה בכיכר הטיימס סקוור בניו יורק. הוא עוסק הרבה בתחום הקריאייטיב ומתעתד לפתוח קורס בנושא בקרוב.

מה זה בעצם קריאייטיב?

"קריאייטיב זה הרעיון שמאחורי הפרסום, רעיון שמנסה להתחבר אל הקהל, לתפוס אותו

יהודים. לא המצאתי את הנוסחה הזאת, אני רק מחדד אותה. יש פה סדר מאוד פשוט וברור שאני בסך הכול משקף אותו. כשהלכו עם רבין קיבלנו את אוסלו ומוות של יהודים. אריאל שרון הלך עם השמאל, עשה את ההתנתקות והביא למוות של יהודים. ככה זה עובד".

יגידו לך שהימין הולך למלחמות שמביאות מוות.

"האם מלחמה יוצרת יותר חיים או פחות חיים?" הוא שואל, "אם אנחנו נלחמים בשביל להגן על המשפחות שלנו, אז זו מלחמה חשובה ונצרכת שמשמעותה הגנה על החיים. אני לא בעד מלחמה, אני בעד להגן על עצמי, בעד לשמור על הכבוד הלאומי, בעד לשלוט ולהראות מי בעל הבית. גם בתוכנו, בתוך הציבור היהודי, אנחנו צריכים לקחת את המושכות".

כלומר?

"אנחנו בבעיה מאוד קשה מול השמאל, כי כשאתה נותן להם מטר הם לוקחים קילומטר. לא לימדו אותנו, את הימין, לשלוט. זה כמו בן גם קשור לעובדה שאנחנו מחויבים לערכים ולמוסר והם לא. כשאין טוב ורע, כשאין אמת ושקר, אז אין יציבות בכלום. הם רק רוצים כוח".

זו אמירה חריפה.

"זו האמת. כשאני רוצה לברר עם אדם אם הוא מהשמאל או מהימין, אני שואל אותו "אתה מהטובים או מהרעים?" אם הוא עונה "מהטובים" סימן שהוא מהימין".

ואם הוא עונה שהוא מהרעים?

"אז הוא גם מהימין", הוא מפתיע. "שמאלני יענה לי 'מה זה טוב?' זה תמיד עובד לי. ככה אני חושף אותם. כימני וכדת, ברור לי מה זה טוב. טוב זה חיים, המשמעות שלנו זה חיים. תראי את עסקת החטופים, למשל. השחרור ההמוני של המחבלים יביא בהכרח לרצח של יהודים".

אתה מתנגד לעסקה? ממשלת ימין מבצעת אותה.

"בהנחה שלא מדובר פה באיזו אסטרטגיה של טראמפ ונתניהו, וזו אופציה שאני לוקח

ימני ולאחוז בטענות שמקדמים הפרוגרסיבים השמאלנים, או להעמיד פנים שאתה אחוז בהן. זה לא הולך ביחד. בסוף, להגיד 'בואו נהיה כולם ביחד' זה אומר שיאיר לפיד בשלטון, כלומר כסף לערבים ומוות ליהודים. הגישה שלהם מביאה למוות והגישה שלנו מביאה לחיים, בצורה הכי פשוטה שיש".

תסביר.

"פעולות של השמאל מביאות מוות של

"במקום לדון בגוף הטענה, הלכו לנהי על הסתה". הקריקטורה על אסתר חיות

"הימין תמיד בא מאהבה, מרגש, מתחושת אחריות ורצון להתחבר, בעוד שבקמפיינים של השמאל מדובר בציניות רעה של משרדי פרסום תל-אביביים, עם מטרה אחת - להפיל את הימין ולהקים מדינה פלשתינית. מדובר על אנשים בלי ערכים של טוב ורע, אלא רק של היברים ניהיליסטי חלול בלי טיפת חשיבה על התוצאות

בחשבון, זו עסקה שגוזרת גור דין

מוות על יהודים רבים. למרות

שהיא מבוצעת על ידי ממשלת ימין, היא בעצם מימוש של תפיסה שמאלנית שרואה רק את ההווה ומתעלמת מהעבר ומהעתיד".

עם כל הביקורת החריפה שלו על השמאל, רייכרט חש כי "הטבח היה דרכו של הקדוש ברוך הוא לומר לנו משהו מאוד גדול. בין היתר, הקדוש ברוך הוא לא אוהב שאנחנו רבים. כשאנחנו רבים בינינו קורים דברים לא טובים".

אבל אתה לא חוסך ביקורת מהשמאל ולפני רגע טענת שאהבה ואחדות לא תמיד מספקים.

"אני באמת לא חוזק בזה", הוא מודה, "אני חייב להתעמר באנשים לא טובים". אבל, הוא מבהיר, למרות הביקורת הקשה הוא רואה בשמאל אחים: "ה' חנן אותי בכישרון מסוים שבאמצעותו אני נלחם בהם כי אני חושב שדרכי הפעולה שלהם מסוכנות מאוד. זה כמו אח קטן שמשתולל ומזיק, אי אפשר עכשיו לחבק אותו כי יש לו סכין ביד והוא מסוכן. צריך קודם כול להוציא לו את הסכין מהיד".

יש לך חברים בשמאל?

"יש לי מכרים שמאלנים ועצוב לי לראות מה נהיה מהם, אבל צריך לדעת שעם כאלה אנשים אנחנו מתמודדים. אבידע בכך אמר לאחרונה שאם 7 באוקטובר היה מתרחש ביהודה ושומרון, הוא היה אומר שזה מגיע למתיישבים בגלל שהם גרים שם. כולם יודעים שזה נכון ושם יהיה טבח אצל המתנחלים, זה לא יהיה אכפת להם כי אתה לא פונקציה בעיניהם. הם לא רואים בנו אחים".

רבים בצינונות הדתית יזעזעו מהדברים שלך.

"החינוך שלנו מבוסס על אהבת ישראל, ולפעמים זה מקשה עלינו לראות את המציאות", הוא אומר. "העיקרון נכון, אבל לא ברגעי משבר כל כך גדולים. אנחנו צריכים לראות מי נמצא מולנו ולבדוק אם הם איתנו או נגדנו. השמאל שתמך בסרבנות הוא איתנו? הם לא אויב, אבל הם אנשים שפוגעים במדינת ישראל כרגע. אתה לא יכול לדבר איתם, כי כשאתה אומר להם בואו נעשה טוב ביחד אתה לא מבין שאין להם

את הטוב שלך. זה לא הזמן לחיבוקים, אהבה זה לא תמיד שמח ולא רק טוב ואושר, זה גם יכול להיות קשה. כשאתה צריך לתת תרופה לבן שלך כי אתה אוהב אותו, זה לא נעים וזה חלק מהאהבה. מי שמנסה את החיבורים והחיבוקים עם הצד השני, לא מבין את האירוע".

"תנו לילד לצייר"

החברה הדתית היא די שמרנית ואתה אדם מאוד יצירתי שאוהב לבדוק גבולות. איך הסתדרת בחברה שבה גדלת?

"נכון, יש משהו מאוד מרובע בחברה שלנו, ובמוסדות החינוך לא הסתדרו איתי. אמא שלי הייתה שומעת הרבה תוכחות בטלפון וגם צועקת בחזרה: 'תעזבו אותו בשקט! תנו לו לצייר בשקט בצד, מה אכפת לכם?'. גם היום אני בודק את גבולות השיח וחוטף גם מהצד שלנו".

מה אתה חושף מימין?

"למשל בנושא החרדים. אני חושב שזה נושא שלא נמצא ברמה של שיח מול השמאל, אלא הוא שיח פנימי ואנשים קצת מתבלבלים". לפני כמה חודשים פרסם רייכרט קריקטורה של ביקורת נגד החרדים כשההדס הערבה והאתרוג לבושים כחיילים המייצגים את המגורים שמתגייסים ואילו הלולב, שלבוש כחרדי, שואל אותם: "איפה אתם עושים את החג?"

"הצינונות ניצחה", הוא אומר. "במדינת ישראל יש הכי הרבה לומדי תורה ולימוד תורה משהיה אי פעם בכל הדורות ואני מאושר מזה. אבל היהדות החרדית לקחה רק דגל אחד ממה שמחבר את היהדות לכלל שלם. יש כמה דגלים והם תורת ישראל, עם ישראל וארץ ישראל והחרדים עוסקים רק בתורת ישראל. הם לוקים בחוסר ערבות הדדית שמשמעותה היא לתפוס נשק ולירות באויבים שלנו כשהם נמצאים על הגדרות ובאים להורגנו".

רייכרט מציג עמדה מורכבת ואינו סבור שכל החרדים צריכים להיות לוחמים. את הצעתו ללימוד תורה במסגרת צה"ל פרסם בפוסט ארוך בפייסבוק וכן כתב: "כל נער חרדי המעוניין בחיי תורה, יחויב בגיוס של שלוש שנים ללימוד תורה... הלומדים יקבלו תנאים של לוחמים קריביים... הלומדים ילמדו עשר שעות ביום, יקבלו אש"ל מלא, היום מתחיל לפני הנץ לטובלים ותפילה בנץ, לאחריה שעת אימון לפני תחילת הלימוד... זו מדינה יהודית".

"אני חושב שבצבא יהודי צריכים להיות חרדים שלומדים מהבוקר עד הערב בפקודה", הוא אומר. "אבל לצערי, גם אם הצבא יהיה כשר למהדרין בכל התחומים החרדים לא יתגייסו, מכיוון שהמשמעות היא להשלים עם העובדה שהציבור הדתי-לאומי צדק ושהצינונות צדקה. בשבילם זה אומר להתפרק מהיותם חרדים ושהמודל החרדי ייעלם".

למרות החינוך שהיה לו עם החינוך הדתי, רייכרט רואה בו דוגמה ומופת לחינוך יהודי, מוסרי וערכי: "הציבור הדתי-לאומי מתחנך בדרך הכי נכונה שיש. זה החינוך הכי טוב ליהדות אי פעם, מאז שרבי יהושע בן גמלא המציא את בתי הספר, והתוצאות בשטח מדברות בעד עצמן: אנחנו מצילים את כל עם ישראל בשדה הקרב בגלל שיש לנו את הבסיס הכי טוב של אהבת עם ישראל, תורת ישראל, מדינת ישראל וארץ ישראל".

צילום: מאיר אליפור

התחלה// לפני 37 שנים, נולדה וגדלה בעיר שדרות. בת הזקונים במשפחה של שבעה ילדים.

אבא// הרב שמעון אביטן (82), מזכיר המועצה הדתית בעיר לשעבר, כיום רב קהילה ובית כנסת. "אבא שלי הוא איש ציבור במלוא מובן המילה. לגדול לצד אבא כזה זה ללמוד קודם כול לראות את צורכי הציבור. תמיד עם הפנים והלב כלפי חוץ. אני מאמינה שההסתכלות הציבורית שלי צמחה שם".

אמא// רוזה אביטן (75), בלנית ומדריכת כלות מיתולוגית בשדרות. "אמא היא קודם כול מאוד אימהית וביתית. מגיל צעיר תמיד חזרתי לבית חם ולארוחה חמה. ויחד עם זה, אמא היא אשת ציבור ברמ"ח איבריה, גם בעבודה עם הכלות וגם כמתנדבת באגודת אפרת. היא בנתה ושמרה על בתים של רבים בעיר".

פיתוח// הוריה נולדו, גדלו ונישאו במרוקו. לארץ עלו כווג צעיר בשנות ה־60, הגיעו לשדרות ומאז הם שם. "גדלתי בבית שתמיד היה פתוח לקהילה. אבא ואמא גדלו בתוך המקצוע שלהם במשך עשרות שנים והיו חדורי תחושת שליחות, וזה מה שהפך אותם לשם דבר בשדרות".

שדרות// "כור מחצבתי, הווייתי וכל מה שאני. עד גיל 14 יכולתי לספר על שדרות של קהילה חמה, שכולם מכירים בה את כולם. עיר פריפריה דרומית משפחתית. את קוראת לחברה שלך מלמטה וכולם משחקים עם כולם. זו הייתה עיר שכיף לגדול בה".

טכטופים// "מאז שהייתי בת 14 החלו האיומים מעזה להתעצם. התחילו הקסאמים, או כמו שנהגו בתקשורת לכנות אותם 'טפטופים'. בהתחלה לנו הילדים זה היה מאוד מרעיש. היינו רצים לראות איפה הייתה נפילה. עדיין לא הבנו את גודל הסכנה. לאט לאט הירי התחיל לגבות קורבנות והבנו את המציאות המורכבת שאנחנו חיים בה".

אלה// בתחילת כיתה י"ב חברתה הטובה אלה אבוקסיס הי"ד נהרגה מנפילת קסאם. "אלה חזרה עם אחיה בן העשר במוצ"ש מבני עקיבא. הם כבר היו 100 מטר מהבית כשנשמעה האזעקה. ברגע האחרון אלה נשכבה על אחיה כדי לגונן עליו מפני הטיל שהתפוצץ סמוך אליהם. אלה ספגה את רוב הרסיסים ונהרגה. בתושייה שלה היא הצילה את אחיה".

האובדן// "שם הבנתי שהקדוש ברוך הוא באמת לוקח את הטובים ביותר. אלה ביטאה את ערכי התורה והעבודה במובן הכי עמוק של המילה. היא הייתה מחוברת לתורה ולקודש, ומצד שני מדריכה מרשימה בבני עקיבא וחברה מדהימה. היא הייתה החברה הכי טובה שלי וזו הייתה בשבילי מכה קשה מאוד. בחודשים הראשונים לא עיכלתי שהיא איננה, והייתי צועדת שוב ושוב לבית העלמין כדי לוודא שזה אכן קרה. מותה היה נקודת התפנית המשמעותית בחיים שלי".

שלום לתמימות// "בתור ילדה הייתי צופה בחדשות באדיקות והפריע לי היחס של אנשי התקשורת לשדרות. בזמנים הקשים כשהיו גופלים קסאמים הם הסתכלו על המציאות שלנו במבט מרוחק, בלי לנסות להבין את המורכבות העצומה שהתושבים מתמודדים איתה. תמיד זה הסתכם ב'לא היו נפגעים ולא נגרם כל נזק'. הם לא הבינו לרגע את החסרת פעימת הלב והדאגה המכרסמת. בזמן שבתקשורת הסכימו להכיל את ירי הקסאמים, אנחנו איבדנו את התמימות".

אולפנה// בתיכון למדה באולפנת צביה שדות

שירית אביטן כהן

37

נשואה לבן ואמא לשלושה

תושבת ירושלים

כתבת מדינית ופרשנית פוליטית ב'ישראל היום', מגישה בערוץ הכנסת ופאנליסטית בחדשות N12

ואז ה־7 באוקטובר היכה גם בי באופן אישי. מאז התשובות הרגילות לא מספקות אותי. כאנשי תקשורת גם לנו יש אחריות לשאול ולאתגר ולא לקבל את תמונת המצב כמו שהיא מוצגת לנו".

קול אחר// בנוסף לעיתון היא מרבה להופיע באולפני טלוויזיה ורדיו כפרשנית מדינית. "הגיוון בתקשורת הוא קריטי בעיניי לאמון הציבור בתקשורת. יותר מדי שנים אנחנו שומעים שאלות רק מצד אחד של המפה הפוליטית, כשהצד השני מקבל רק את זכות התגובה. בימים אלה, למשל, מקדמים את הפסקת המלחמה ושחרור חטופים 'בכל מחיר' בלי לשאול שאלות קשות, למרות שהיה ראוי לעסוק גם במחירים. 'ישראל היום' בעיניי עושה שינוי מבחנת המקום שלו כמי שמאתגר מימין את המציאות הישראלית".

שליחות// "למרות שמדברים על גיוון דעות - בתקשורת המיינסטרימית זה עדיין לא קורה והעיתונאים הימנים הם עדיין בעיקר על תקן אורחים. זו מציאות שחייבת להשתנות. הרבה פעמים כשאני יושבת בפאנל ואני על תקן העיתונאית הימנית או הדתייה היחידה בשולחן, זה מדגיש את החשיבות להיות דווקא שם. זו שליחות גדולה בעיניי".

החצי השני// בן כהן (35), איש הייטק. "בניגוד לחיים הפומביים שאני בחרתי, בעלי הוא בדיק ההפך הגמור. זה מה שיוצר את האיוון בינינו ותורם לשפיות המשפחתית. הוא האיוון והעוון בחיי".

בשבילך' הסתערתי על החלום וברוך ה' הנחישות הצליחה".

כתבת// לאחר כשנה ברדיו עברה לעיתון 'מקור ראשון', תחילה כעורכת בדסק החדשות ולאחר מכן ככתבת לענייני חינוך ורווחה. בהמשך הפכה לכתבת הפוליטית של העיתון, ושימשה ככתבת פוליטית גם באתר nrg. לאחר שלוש שנים מונתה לכתבת פוליטית של עיתון 'גלובס'. לפני שנתיים עברה לשמש ככתבת מדינית ופרשנית פוליטית בעיתון 'ישראל היום' ומאז היא שם.

למה לי פוליטיקה// "אין רגע דל בפוליטיקה הישראלית. הייתי כתבת פוליטית בשנים של חמש מערכות הבחירות הסוערות, כשנקלענו לאי־יציבות פוליטית וכשהקטוב הלך והתגבר. מזל שיש שבתות כי זה עזר לי רגע לעצור, לנשום ולהיות בבית. כשעברתי לתחום המדיני הגיע ה־7 באוקטובר והעולם התהפך ואני נשאבתי שוב לעבודה אינטנסיבית. כל ענייני המלחמה משיקים לתחום המדיני, החלטות קבינט, לחצים מדיניים, ישיבות ממשלה ועוד".

מידע חם// "בשבוע שלפני ה־7 באוקטובר הגיע לידיי מידע מודיעיני על תסיסה מחשידה ברצועת עזה. שלחתי שאילתות לדובר צה"ל, לדוברות השב"כ ומשרד הביטחון ולשר הביטחון במטרה לברר את המידע. קיבלתי תשובות מתחום הקונספציה. 'הם רק רוצים את הכסף שלהם', 'הם מורתעים'. קיבלתי את התשובות, ניסחתי ידיעה ועברתי הלאה. לא אתגרת מספיק את המערכת

גנב. "זו הייתה אולפנה שמרכוז אליה את בנות היישובים שבין שדרות לנתיבות. האולפנה עיצבה את מי שאני. הדבר העיקרי שאני זוכרת מהאולפנה הוא הדמויות המרשימות. אלו היו שש שנים שפגשתי בהן דמויות ראויות להערכה ושנשאתי אליהן עיניים. אנשים שיכולתי להתייעץ איתם ועם חלקם אני בקשר עד היום".

שירות לאומי// בית חינוך עיוורים בירושלים. "שנה סופר משמעותית בשבילי של עשייה חינוכית חשובה. השירות הלאומי זכור לי כמקום של חסד גדול. והיום כששואלים אותי 'אבל לא עשית שירות צבאי' ממקום של ניגוח, אני עונה שזו הייתה שנה משמעותית של נתינה שאין לה שיעור".

לתקשורת// לאחר שנת השירות פנתה ללימודי תואר ראשון במדעי המדינה ותקשורת ותואר שני ביחסים בין־לאומיים באוניברסיטת בר אילן. "מגיל מאוד צעיר הייתי צופה בחדשות עם ההורים שלי וקוראת עיתונים והבנתי את ההשפעה העצומה שיש לכלי התקשורת על החיים שלנו ועל עיצוב סדר היום. רציתי לקחת חלק במוקדי הכוח האלה והחלטתי ששם אני רוצה להיות".

רדיו// את עבודתה בתקשורת החלה ברדיו 'גלי ישראל' כקריינית חדשות. "זו הייתה התחלה מרגשת. אני זוכרת את הבקרים שהייתי משכימה בארבע לפנות בוקר כדי להגיע בזמן למהדורה הראשונה ואת הלילות הארוכים במשמרות. למרות שהיו כאלה שאמרו לי 'זה יהיה קשה וזה לא

במגרש הביתי

למה האו"ם?
 "ישנה עם החדשות וקמה איתן בסביבות שש בבוקר ועד דלא ידע. לא זוכרת מתי הייתי צריכה להפעיל שעון מעורר לאחרונה. בבוקר מתקתקת את הילדים למסגרות, ואז ריאיון לאחת מתחנות הרדיו מדי בוקר ואולפן חדשות 12 פעמיים בשבוע. יתר שעות היום מוקדשות לפגישות וכתובה לעיתון".

השבת שלי
 "עצירה הכרחית של מרוץ בלתי נגמר סביב מידע והתרחשויות, בטח בזמן מלחמה. הרגע שבו אני מדליקה נרות שבת הוא המעבר החד בין חול לקודש ולזמן משפחה".

פלייליסט
 "כיום הפלייליסט שלי נשען בעיקר על ההעדפות המוזיקליות של הילדים שלי. להופעות אבחר בפס הקול של ילדותי: טיפקס, אתניקס וגם שלמה ארצי".

צלות לופת
 "כל אמא ללוחם, כל אשת מילואימניק שמבינה את גודל השעה למרות שהלב כבר לא עומד בזה".

לשאלה
 "מתפללת לנחמה בשביל כל מי שאיבדו במלחמה הזאת את היקר להם מכול. זה הבסיס וכל היתר תוספת מבורכת".

לפחית אופטי
 "בעבודה שבה מילים מחוללות מציאות ומשפיעות על אנשים, אני מוצאת את עצמי מתפללת שלוש פעמים ביום שלא תצא תקלה תחת ידי".

כשלא היה צולח
 "אני מגשימה את החלומות שלי כבר עכשיו. מקווה להמשיך לחלום ולעשות את מה שאני רואה בו שליחות למען עם ישראל".

הנחת // שלושה. הבכורה יהלי בת 12, נועם בן שמונה ויונתן בן ארבע. "הם שותפים מלאים למסע הזה שאני עוברת ומאוד מעורבים בכל מה שנעשה במדינה".

שומר החומות // במהלך הפרעות שהתחוללו במדינה בשנת 2021 התארכה בכאן 11 וועקה מדם ליבה על העוול התקשורתי שנעשה. "מדינת ישראל בערה, ערביי ישראל עשו פוגרומים ביהודים, בשדרות באותו ערב נרצח הילד עידו אביגל בן הארבע, אבל באולפנים התעסקו בלי הפסקה באירוע בודד אחד של לינץ' בנהג ערבי. וכאילו לא די, ישבה לידי באולפן נציגת ציבור ערבייה שעשתה סימטרייה בין הילדים המסכנים בעזה לילדי שדרות. זה נגע בי בנקודה הכי עמוקה. כבר לא יכולתי להבליג והתפרצתי. צעקתי בכאב על עיוות המציאות חסר האחריות שנעשה באולפנים".

יאיר // אחיינה יאיר אביטן נפל בקרב בשג'אעיה במהלך מלחמת חרבות ברזל. "יאיר הי"ד הוא הבן הבכור של אחי מימון ועינת גיסתי. אהבתי אותו אהבת נפש. ילד שכולו לב. יאיר היה נחוש לקחת חלק במלחמה כי הוא הבין שהיא מהצודקות שבמלחמות ישראל, בטח כנכד לסבא וסבתא בשדרות".

אובדן // "הוא נפל ביום שישי, ואת הודעת השבר שאחי שלח לנו שעה לפני כניסת השבת אני לא אשכח לעולם. זו נקודה שהחיים שלנו נחצו ולא יהיו לעולם כשהיו. מתוך הכאב, בהובלתה של גיסתי עינת, אנחנו משתדלים להרבות בטוב, בעשייה ובתפילות למען עם ישראל כולו".

בס"ד

נועל'ה בשרון

כשאוכל ואהבה נפגשים עם הציונות הדתית

נועל'ה מתחם האירועים של הציונות הדתית

ארועים עד 800 איש

מהרו לסגור!
 תאריכים אחרונים
 לעונת החורף
 נועל'ה הבית של
 הציונות הדתית

ביחד נשמח. ביחד ננצח!

אנו מברכים את
 רומי גונן, אמילי דמארי ודורון שטיינברגר
 בברכת ברוכות השבות
 ומצפים לראות את שאר אחינו חוזרים הביתה

1000 חוות דעת לא טועות

משעול גיל 1 כפר סבא
 להזמנות: יורם 054-7009111

חפשו בפייסבוק נועל'ה אירועי בוטיק בשרון
 Noale-events.co.il

חנה קטן
chanakatan@gmail.com

רופאים, בלקסטרו מחכה לכם

קמ"ש בלבד, מה שימנע מסיוע חירום להגיע בשעת הצורך בזמן סביר. בבלקסטרו יש אומנם מרפאה ורופא תורן, אך הרופא אינו בן המקום, והמרפאה פתוחה רק בשעות העבודה ולא בסופי שבוע ובחגים.

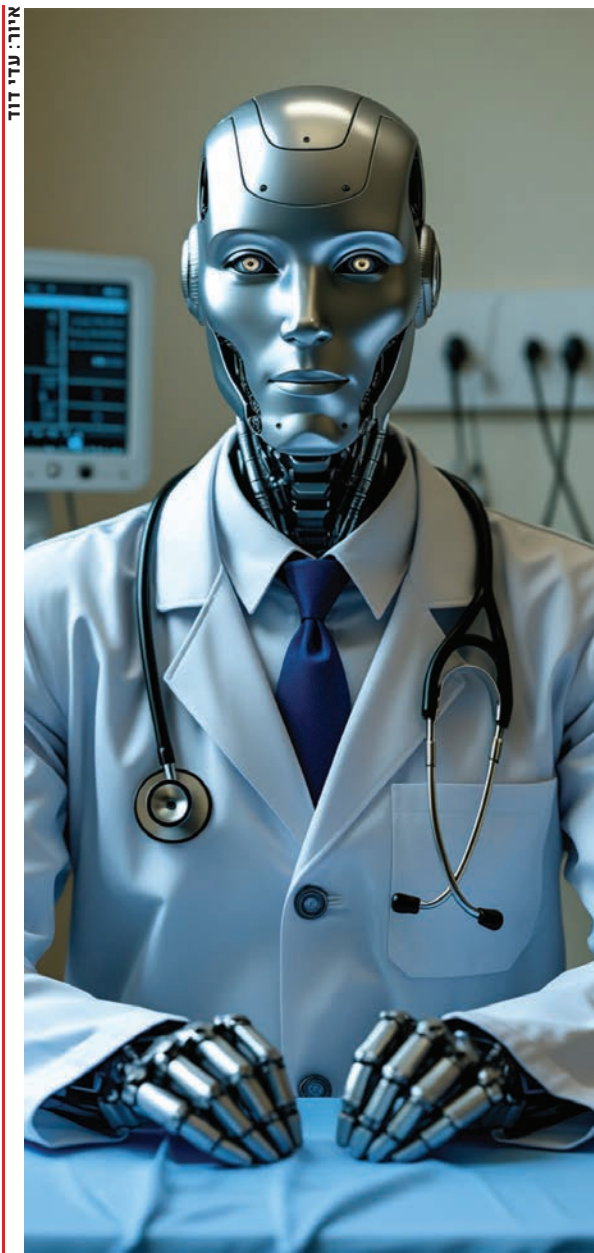
"אנשים המתגוררים בבלקסטרו מצווים להימנע מלהידבק בכל מחלה שעלולה לדרוש סיוע חירום רפואי", הודיע ראש העיירה, מר טורצ'יה. "מדובר אומנם בפרובוקציה, אך אני מקווה שתהיה לה השפעה חיובית גדולה יותר מאשר ההודעות הדחופות שאני שולח לרשויות במדינה על הבעיות של מערכת הבריאות המקומית, שאינן נענות כלל. קשה להרגיש בטוח כשאתה יודע שאם אתה צריך סיוע, התקווה היחידה שלך היא להגיע לאחר יותר משעה בכביש משובש לעיירת המחוז, כאשר הנסיעה עצמה מסוכנת יותר מהמחלה". התושבים, שרובם מבוגרים, הצטוו לא לצאת מהבית לעיתים קרובות מדי ולא כשמוזג האוויר קשה, לא לעשות נסיעות לא הכרחיות, לא לעסוק בספורט חוץ מהליכה מתונה באזור הבית, ולנוח הרבה. נראה אם יעמוד בכך.

פתרון לרילוקיישן. סיפורה של בלקסטרו מזכיר תקדים היסטורי מעניין: בשנת 1793, בזמן מגפת הקדחת הצהובה בפילדלפיה, ראש העיר מתיו קלקרסון פרסם צו דומה שאסר על אנשים לחלות - אם כי מסיבות שונות לחלוטין. היום הצו של בלקסטרו משקף מציאות אחרת. הוא משקף את הפער ההולך וגדל בין המרכז לפרפריה, בין העשירים לעניים, ובין חזון העתיד למציאות הנוכחית.

כאשר בפרפריה של איטליה אין שירותי רפואה זמינים, ובערים הגדולות מדברים על מהפכת הבינה המלאכותית. הפער הזה בין חזון העתיד ובין המציאות בשטח מתחדד כשבוחנים את היחס הציבורי לטכנולוגיות רפואיות מתקדמות. כאמור, רבים אינם מרגישים בנוח עם שימוש בבינה מלאכותית לאבחון מחלות ומתנגדים לשימוש ב-AI בטיפול נפשי. זאת למרות שהנתונים מראים שהבינה המלאכותית כבר משיגה תוצאות מרשימות: היא מדויקת יותר מרדיולוגים באבחון מוקדם, והיא תלך ותתפתח בידע שהיא תרכוש וביישומים.

האירוניה היא שבעוד הבינה המלאכותית מבטיחה להפחית את מספר הטעויות ולשדרג את איכות הרפואה באופן שלא ישוער, תושבי בלקסטרו ומקומות פריפריאליים אחרים נאלצים להתמודד עם בעיה בסיסית הרבה יותר: היעדר גישה לשירותי רפואה בשעת חירום. זהו פרדוקס שמדגיש את האתגר האמיתי של מערכות הבריאות בעולם: לא רק לקדם חדשנות טכנולוגית, אלא להבטיח שהיא תגיע לכל מי שזקוק לה.

בשנים הקרובות אמורה העיירה הזאת להיחפך לעיירת רפאים נטושה. בתוך עשרים שנה לכל היותר, אלא אם כן יתרחש משהו לא צפוי, לא יהיה מי שיטפל בצורכי היומיום של הזקנים המעטים שיישארו בה, ויצטרכו לפנות אותם אפילו בעל כורחם. בינתיים לא נראה שממשלת איטליה מודאגת מהצרות של בלקסטרו, יש לה צרות גדולות יותר. אבל זהו תזכיר כואב לכך שבעידן של קדמה טכנולוגית מסחררת, עדיין ישנם מקומות שבהם הבעיה אינה האמון בטכנולוגיה חדשה אלא הנגישות אפילו לשירותי רפואה בסיסיים. אולי הפתרון טמון בשילוב: שימוש בטכנולוגיות טיפול מרחוק ובינה מלאכותית כדי לגשר על הפערים הגאוגרפיים, לצד חיזוק מערכת הרפואה המקומית. לפחות יש פה פתרון לכל הרופאים שמחפשים (תאורטית) רילוקיישן. אם אתם מכירים רופאים כאלה, אני מניחה שבלקסטרו תשמח לדאוג להם לקליטה נעימה. ●

איור: עדי דוד

לקראת ראשית שנת 2025 בישר ראש העיירה לתושבים בצעד תקדימי שנאסר עליהם לחלות או להיפצע, פשוט כך! הוא הודיע לתושבים במכתב רשמי בשם העירייה כי הוא אוסר עליהם לחלות במחלות הדורשות טיפול מורכב או להיפצע, עקב המצב הקשה של מערכת הבריאות בעיירה. המרפאה הממשלתית הקרובה ביותר נמצאת במרחק 45 קילומטרים

מחשב או רופא? לקראת קבלת פניהם של חלק מהחטופים נעשתה הכנה וחשיבה רבה לגבי ההתייחסות הרפואית המתאימה, הן בפן הגופני והן בפן הנפשי. בין הכלים ששוקלים אנשי המקצוע להיעזר בהם נמצאת אפליקציה שמאפשרת שיח דמוי-אנושי ואמפתי עם מטופלים בעזרת מערכת לויסות והפחתה של רמות החרדה. המערכת עובדת באמצעות חיישנים ונתונים פיזיולוגיים וטכנולוגיית ממשק מוח-מכונה.

מובן שזה רק נספח לטיפול נפשי אנושי. אבל לאט לאט הצ'אטבוט הופך לתחליף למטפל רגשי או זוגי, ואולי גם תחליף לבן הזוג. ומה לגבי הרופאים? האם ד"ר ג'מיני או ד"ר קלוד יחליפו את החלוקים הלבנים? האם נוכל לסגור את בתי הספר לרפואה, את ההסתדרות הרפואית ואת המועצה המדעית? אני מאמינה שאין תחליף למגע האנושי וגם לא יהיה. אבל השאלה היא איך מרגישים המטופלים העתידיים לגבי הטיפול באמצעות AI.

בסקר שנערך בקרב יותר מעשרת אלפים בני אדם בארצות הברית, ציינו 60 אחוזים שלא יהיה להם נוח עם ספק שירותי בריאות שהסתמך על בינה מלאכותית כדי לאבחן מחלה שהם לוקים בה או להמליץ בעזרתה על טיפול. כ-57 אחוזים אמרו שהשימוש בבינה מלאכותית יפגע במערכת היחסים שלהם עם ארגון הבריאות שבו הם מטופלים. כשישה מתוך כל עשרה אמריקנים שהשתתפו בסקר אמרו שהם לא ירצו שרובוטים מונעים באמצעות בינה מלאכותית יבצעו חלקים מהניתוח שיעברו. הם גם לא אוהבים את הרעיון של צ'אטבוט שמשוחח איתם על בריאותם הנפשית: 79 אחוזים אמרו שהם לא ירצו ש-AI יהיה מעורב בטיפול הנפשי שלהם. ניכרת גם דאגה לגבי אבטחת מידע בכל הקשור לבינה מלאכותית ורישומי בריאות. רק 38 אחוזים סברו ששימוש בבינה מלאכותית כדי לאבחן מחלה או להמליץ על טיפול יוביל לתוצאות בריאותיות טובות יותר.

עם זאת, ארבעה מתוך עשרה אמריקנים חושבים שבינה מלאכותית יכולה לעזור לארגוני הבריאות לעשות פחות טעויות, שגורמות לכ-100 אלף מקרי מוות מדי שנה בארצות הברית לבדה. 65 אחוזים מהנשאלים חושבים שזה יכול לשפר את דיוק האבחנה, למשל בסרטן העור. כמה רופאי עור כבר בוחנים את השימוש בטכנולוגיית AI באבחון סרטן העור, בהצלחה מסוימת. במחקר עדכני נמצא כי תוכנת AI מדויקת יותר מרדיולוגים באבחנה של סרטן פוליקולרי של בלוטת המגן, ויכולה אף לסייע לרדיולוגים לאשש את האבחנה לפני ניתוח.

הנסיעה מסוכנת יותר מהמחלה. העיירה הקטנה והיפה בלקסטרו ממוקמת על שלוחה הררית בדרום-מערב איטליה, בכף הרגל של המגף האיטלקי, לא רחוק מהים היוני שבצפון הים התיכון. לפני כמה עשרות שנים חיו בה כמה אלפי בני אדם שהתפרנסו בעיקר מחקלאות ומעט מתיירות, אך מספר התושבים בה הולך ופוחת מפני שהמקום מבודד יחסית, והצעירים עוזבים ועולים צפונה. היום מתגוררים בה רק כ-1,200 תושבים, יותר ממחציתם פנסיונרים.

והנה קרה דבר מדהים: לקראת ראשית שנת 2025 בישר ראש העיירה לתושבים בצעד תקדימי שנאסר עליהם לחלות או להיפצע, פשוט כך! הוא הודיע לתושבים במכתב רשמי בשם העירייה כי הוא אוסר עליהם לחלות במחלות הדורשות טיפול מורכב או להיפצע, עקב המצב הקשה של מערכת הבריאות בעיירה. המרפאה הממשלתית הקרובה ביותר נמצאת במרחק 45 קילומטרים, והכביש בין העיירות משובש ומוגבל לנסיעה במהירות של 30

LordKitsch
לורד קיטש

לורד קיטש
Winter
2024-2025

סוף עונה
עד

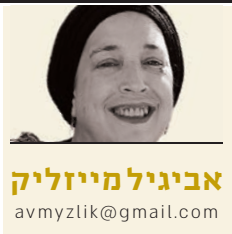
70%
הנחה

על קולקציית
החורף

ירושלים: קניון רמות | קניון ירושלים עזריאלי | יפו 44 | יפו 42 | **OUTLET** המלך ג'ורג' 1 | כנפי נשרים 3, גבעת שאול **OUTLET** | קניון הדר **חיפה:** סיטי סנטר | קניון עזריאלי חיפה | קניון סינימול לב המפרץ + **OUTLET** | **מודיעין:** קניון מודיעין עזריאלי | **קניון נהריה:** קניון לב רחובות | **אשדוד:** קניון הסיטי | **אשקלון:** קניון הגירון | **חיפה:** חדש! סיטי סנטר | **קרית אתא:** קניון עזריאלי | **טבריה:** קניון ביג פאשן | **מעלות:** צים סנטר | **גבעת שמואל:** קניון לב הגבעה | **עפולה:** שד' ארלוזורוב 17 | **אור יהודה:** קניון קנאור **OUTLET** | **ראשון לציון:** קניון הזהב | **באר שבע:** קניון הנגב | גרנד קניון | **נתיבות:** גלובוס סנטר | **אילת:** ביג | **פתח תקווה:** קניון אבנת | חובבי ציון 6 | קניון סירקין | **בת ים:** קניון בת ים | **קרית גת:** קניון לב העיר | **בית שמש:** קניון ביג פאשן | **נצרת עלית:** קניון וואו | מבנה | מתחם ביג ירכא | **כפר סבא:** קניון ערים | **חדרה:** קניון עופר חדרה | **אור עקיבא:** קניון האורות | **נתניה:** קניון עיר ימים (קומה ב') | קניון השרון (קומה ב')

שרות לקוחות: 052-5257262

לעמוד הפייסבוק שלנו [f](https://www.facebook.com/lordkitch) בקרו אותנו באתר שלנו www.lordkitch.co.il

אביגיל מיזליק
avmyzlik@gmail.com

חופשי, עוד לא מאושר

שחרור שלוש החטופות השבוע החזיר אותי לסיפורו של רונן דבש שברח מהכלא ההודי וכעת, אחרי עשרים שנה, הוא נזכר בימים הלא פשוטים של ההסתגלות הראשונית לחופש

ולחלום על היכולת לחזור למשפחה שלי ולהיות אחראי על החיים שלי - ולרגע לא ציפיתי לחוות קושי בדבר הזה! אבל להפתעתי הרבה זה היה לי קשה מאוד.

"אני חושב שכל אחד שעובר תקופה שמאלצת אותו להיות סגור בתא קטן, או למשל אדם שנמצא בבית חולים לתקופה ממושכת, ובעצם גם כאן החירות שלו נלקחת ממנו מצד אחד, ומצד שני דואגים לכל הצרכים שלו באופן מלא - כשפתאום הוא צריך לחזור לתפקוד נורמלי, זה לא דבר שקורה מאליו. אפילו שחוויתי בכלא מציאות כל כך קשה ומאיימת - עדיין לא הייתי צריך לדאוג לצרכיי. עכשיו, אם רציתי לאכול הייתי צריך לקום ולקנות את האוכל ולבשל אותו, ולעשות המון פעולות בשביל עצמי. זה יצר לי סוג של הלם, ודרש הרבה זמן של הסתגלות. בנוסף לכך, בכלא התרגלתי לחיות במציאות של התכנסות לתוך עצמי ולהקדיש כל דקה ללימוד התורה, ופתאום אני מוצא את עצמי עסוק בעשייה אינסופית ובצרכים של אחרים, הרבה פחות לומד תורה וכל הזמן צריך להתייחס לאשתי ולבנות שלי. ההתחלה הייתה קשה מאוד לנפש שלי, שקצת התערערה מזה. דווקא הרגע שכל כך ייחלתי וציפיתי לו הפך להיות קושי בפני עצמו, כאשר ממציאות של להיות כלוא יצאתי לחופשי, ולא חלמתי שאצטרך להסתגל דווקא לחופש".

במקום זאת הוא החליט לברוח אל הרוחניות. במשך שנה וחצי של כלא הקדיש את כל סדר יומו לתפילה וללימוד, כשהוא מוצא בתורה כוח אדיר שבאמת גרם לו "לברוח" מהכלא ולמלא את חייו בתוכן ותקווה. ובסוף... הוא גם ברח, בריחה ניסית רצופת גילויי השגחה שלא ייאמנו. אך כל זה רק הקדמה לשיחה שעליה רציתי לספר דווקא עכשיו.

פתאום לתפקד נורמלי

לקראת המהדורה החדשה, ביקש המוציא לאור שנכתוב פרק של אחרית דבר, אחרי עשרים שנה. פרק שבו יסקור רונן את מה שעבר עליו מאז וישתף את הקוראים בעוד קצת מקורות חייו. במסגרת השיחה שניהלנו כשיסינו לחשוב מה יהיה כתוב בפרק הזה, רונן סיפר משהו שלא נתתי עליו את הדעת.

"מיד אחרי הבריחה, כשחזרתי לארץ ואני ואשתי הגענו לצפת, הגיע חג הסוכות. אני זוכר איך הגוף שלי, שישב במשך שנה וחצי בחדרון קטן, בתוך ארבע אמות של כלא שהפכתי אותו לארבע אמות של תורה והלכה - פתאום היה צריך לתפקד ללא הפסקה. להרים קרשים לסוכה, ללכת לקניות, לזוז ולדאוג ולסדר ולהתעסק בכל כך הרבה פרטים, או בקיצור - להיות בעל בחירה. באופן מפתיע זה היה קשה מאוד. לאורך כל התקופה שלי בכלא לא הפסקתי לדמיין ולחשוב

כשאני יושבת לכתוב את הטור שלי, תמונות מופלאות של רומי, דורון ואמילי ממלאות את החדשות, ולראשונה מזה זמן רב אני דומעת מהתרגשות מחדשות טובות. אז למרות המועקה העצומה שהחלק השני של אותן חדשות גורם לי, למרות התסכול והדאגה מחציה השני והמר של העסקה, עדיין לראות אותן חוזרות גורם לתחושה אמיתית של אושר ו"היינו כחולמים". לו רק נזכה לראות את כל שאר החטופים חוזרים הביתה במהרה בשלום.

המחשבה על השיבה הארוכה והקשה שלהן לחיים, הזכירה לי שיחה שהייתה לי בשבוע שעבר עם רונן דבש, שאת הסיפור המיוחד שלו על הבריחה מכלא בהודו, שם היה כלוא במשך שנה וחצי, כתבתי והוצאתי כספר לפני כחמש עשרה שנה. הספר עומד להיות מודפס שוב במהדורה המי יודע כמה שלו, ברוך ה'. זהו באמת סיפור מיוחד במינו על אדם שעשה טעות ושלם עליה מחיר כבד. הוא נאלץ להיכלא בתנאים בכלא הודי שכוח ומוזנות, בלי כמעט תקווה להשתחרר משם.

מהרגע הראשון היה ברור לרונן שהוא מתכוון לברוח. זה היה הדבר היחיד שנתן לו כוח ותקווה, וכל כולו היה מכוון למטרה. אומנם כל מי שהיה מסביבו הבהיר לו שזו משימה בלתי אפשרית, ועל אף כל תוכניותיו וניסיונותיו - הוא לא הצליח למצוא דרך מעשית לברוח.

אוצת תפוחים וקוקוס רכה במיוחד

כמות לתבנית בקוטר 24 סנטימטרים או תבנית מלבנית בגודל 20x30 סנטימטרים

מן אפיה 60 דקות

דרכת קושי קלה פלוס

העוגה הזאת עסיסית, עשירה בטעמים מופלאים של תפוחים, והקוקוס עושה לה רק טוב. הבלילה שלה קצת נוזלית אבל אל תדאגו, היא מתקשה היטב בתנור וממלאה את הבית בריח נהדר של עוגת תפוחים חגיגית.

- 4 ביצים
- ¾ כוס סוכר
- כפית תמצית וניל
- חצי כוס שמן
- 1½ כוסות מיל תפוחים מתרכיז
- 6 ביצים או מים
- כוס קוקוס
- ⅔ כוס קמח
- כפית אבקת אפיה
- 4 תפוחי אץ זרנד או זהוב
- בינוניים, קלופים וחתוכים לקוביות
- בלי הליבה
- תפוח אחד מהצן שהכנסנו
- לעוגה, קלף בלי הליבה (מוציאים
- העצרת סכין מיוחדת)
- אבקת סוכר לצרייה

מחממים תנור לחום של 180 מעלות ומשמנים תבנית מתאימה. בקערה טורפים ביצים עם סוכר לבן, מוסיפים וניל, שמן ומיץ או מים, ושוב טורפים. מוסיפים קוקוס, קמח ואבקת אפיה ומערבבים לבלילה אחידה.

מפזרים את קוביות התפוחים בתחתית התבנית ומוזגים עליהן את הבלילה הנוזלית. פורסים את התפוח שהוצאנו לו את הליבה לפרוסות עגולות ומסדרים בצורה נאה על חלקה העליון של העוגה. אופים 55-60 דקות עד להתייבבות והשחמה, מוציאים ומצננים. להגשה זורים אבקת סוכר מלמעלה. טעים מאוד להגיש את העוגה חמימה לצד כדור גלידת וניל.

הנפש היא כמו אשת עסקים

הדבר הזה אפילו יגרום לך לייצר מצבים שבהן את תהפכי להיות קורבן באופן לא מודע, רק בשביל להזין את הנפש באותן רגשות שליליים".

"אז מה עושים? איך אפשר לשנות כזה דבר?" שאלה "המנגנון הזה הוא מנגנון שגורם לך להרגיש מצד אחד ומצד שני מנתק אותך מעצמך, אנחנו נלמד לזהות את המנגנון הזה ולטפח מנגנון חלופי חיובי שבו מתרחש חיבור עמוק לעצמך.

במנגנון החיובי נעניק משמעות, נפח ומשקל מאוד גדול לנפש באותן תחושות חיוביות.

פעולת הזיהוי של המנגנון השלילי יתחיל לייצר הפרדה בינך לבין המנגנון.

כשיווצר החיץ הזה יתפנה מקום למנגנון החיובי שיתפוס את המקום ויתחיל לייצר את אותו מנגנון הישרדותי שאת כל כך רוצה להתפטר ממנו מצד אחד ומצד שני את מרגישה שאת לא יכולה".

"אני חייבת לשתף אותך שאני לא מאמינה שאני אצליח, זה נראה לי שעליי זה לא יעבוד".

"אני מסכימה עם מה שאת מרגישה וטבעי מאוד שתרגישי התנגדויות לתהליך הזה ואפילו תפתחי חוסר אמונה ותפיסות שזה בלתי אפשרי או לא בשבילך...."

"למה?" שאלה

"דבר ראשון, את כל כך מזוהה עם המנגנון הזה ואת מרגישה שהמנגנון הזה הוא את, לשנות אותו מרגיש כמו לכרות חלק ממך וזה מאיים מאוד.

שנית, להפרד מהמנגנון הזה, המשמעות שלו זה לוותר על כל הרווחים הענקיים והמדומיינים שהוא מספק לך וגם זה מאוד מפחיד.

שלישית, אם המנגנון הזה לא יהיה, מה יחליף אותו? הריק הזה שעלול להווצר הוא כל כך קיומי והישרדותי שאת לא יכולה לדמיין את עצמך בלי משהו שימלא אותו.

העבודה שתהיה לנו היא לחזור לאותה נקודת רצון אמיתית ונלמד לפתח ביחד עמידות חזקה מול המקומות האלה.

נקשיב טוב לאותן קריאות הישרדות של אותה נפש שמתפקדת כאשת עסקים שממשיכה להישאב לאותן רווחים מדומיינים ונתחיל להאיר את עיניה ברווחים אמיתיים שיובילו לשינוי משמעותי בחיך".

אני מרגישה שהמצב רק הולך ומחמיר וכל החיים שלי רק נהרסים יותר ויותר".

"את מבינה את זה טוב טוב בשכל שהמצב הזה לא טוב לך וכמובן גם מרגישה את הכאב שזה מייצר.

כשאת אומרת שאת לא מאמינה שאת יכולה להשתנות, זה בגלל שהנפש שלך רוצה להשאיר את המצב כמו שהוא ואולי אפילו להחמיר אותו...." עניתי "אבל למה שארצה להשאיר את המצב? להחמיר? נראה לך? הרגע אמרתי לך שהמצב הזה לא טוב לי"

ענתה דנית

"בואי רגע נתבונן בחוויות הנפש וכמה מקום הן תופסות.

כשאת מרגישה עצובה, כועסת או פוחדת, כמה זמן את יכולה להרגיש את הרגשות האלה?" שאלתי

"לפעמים זה מעט זמן ולפעמים זה יכול להיות ימים שלמים.

בכנות, אני יכולה לפעמים להכנס למערבולות של רגשות ומחשבות שמחזירות אותי שוב ושוב לאותן תחושות" ענתה

הרגשות החיוניים של הכאב, פחד וכו... יש לנו גישה מאוד קלה אליהן וזו גם התולדה של הבעיה."

"איזו בעיה?" שאלה

"הגישה הקלה לרגשות האלה מאפשרת לתחזק ואפילו לנפח אותן שלא לצרכי המציאות.

הן תופסות נפח ומשקל מאוד גדול בנפש. לעומת זאת, תנסי לחשוב כמה זמן את מצליחה להיות בשמחה ברצף? כמה פעמים זה קורה וכמה נפח זה תופס?" שאלתי

"זה מאוד קצר, קורה יחסית מעט פעמים והרבה פעמים זה אפילו נראה לי בכלל לא אמיתי" ענתה

"בדיוק. המשקל של התחושות הטובות, הוא משקל קל הרבה יותר, אוורירי ומתפוגג מאוד מהר.

הנפש מחפשת מילוי ואין לה מספיק חומר להתמלא ממנו מהצד החיובי.

כשאת לא מאמינה בעצמך שאת יכולה להשתנות, את בעצם לא מאמינה שהנפש שלך תסכים לוותר על התחושות השליליות כי שם היא מרוויחה הרבה יותר.

ואז את מתחילה לפתח כל מיני תפיסות, מחשבות, אמונות ואפילו ערכים שבסוף יקבעו ויצדיקו את אותה תחזוקה של הנפש בכל התחושות השליליות.

"אני אגיד לך את האמת? נמאס לי מהקשר הזה. שאל כל הזמן בעסקים שלו ואני לא מעניינת אותו בכלל.

הוא פשוט מנצל את טוב הלב שלי, את זה שאני מוכנה להקריב כל כך הרבה ואני כמו פראיירית פשוט נשארת. אני חושבת שהכי כדאי שאפסיק להיות פחדנית ואפרק את החבילה" אמרה דנית בכעס

"איך תרגישי ששאל לא יהיה?" שאלתי

"אני רק חושבת על זה וכבר אני נושמת לרווחה, נכנס לי אויר, אני כבר לא אחזיק את המועקה הזו" ענתה

"קודם כל, אני שמחה שאת מתייחסת לכל המקומות שבהן את מרגישה כאב, כעס או פחד, הרגשות האלה הן מערכת בקרה מאוד מאוד חשובה ומשמעותית שחייבת לקבל את המקום הראוי לה.

מה דעתך להיות אמיצה, להביא את כל הכאב ולהסביר לו שאת לא יכולה להמשיך ככה?" שאלתי

"נראה לך שלא ניסיתי? מה לא עשיתי? אני לא מאמינה שאיכפת לו בכלל". אמרה דנית

"מהפגישה עם שאול ראיתי כמה הוא עושה המון עבודה. משקיע, מגיע לטיפולים...."

"הוא עושה את זה רק בשביל לרצות אותי, לא כי איכפת לו ממני או מהקשר.

אני לא מאמינה שהוא יכול להשתנות" אמרה דנית עם דמעות

"את מאמינה שאת יכולה להשתנות?" שאלתי אותה

היו כמה דקות של דממה.

"אם את תשתני ותתמקמי אחרת בתוך הקשר, זה יוליד שינוי מאוד משמעותי גם מצד שאול".

"את האמת ובכנות? אני לא מאמינה שאני יכולה להשתנות" ענתה דומעת

"בואי רגע נסביר איך הנפש עובדת ומה צריך לעשות על מנת לייצר שינוי אמיתי.

הנפש עובדת כמו אשת עסקים מאוד מאוד מקצועית. מה אשת עסקים מחפשת?" שאלתי

"להרוויח כמה שיותר" ענתה דנית

"בדיוק.

הנפש מחפשת איפה היא מרוויחה הכי הרבה ולשם היא נמשכת" הסברתי

"אבל אני לא רוצה את החיים שלי ככה, זה לא עושה לי טוב.

רמת תמיר.

כאן כל רגע הוא מיוחד

כי אצלנו האנשים עושים את הבית

אניצער לא מפספס
שום היזמנות להכנסת אורחים
מכל הילה, לדירים החדשים
וזם נותיקים

מרדכי שמח לסייע
לכל דייר בכל צניין.
שווה לכם להכיר אותנו

מגוון מסלולים:
מסלול פיקדון רגיל
מסלול פיקדון מוקטן
מסלול חודשי ללא פיקדון

בדור מוגן 'רמת תמיר' בירושלים, כל יום מלא ברגעים קסומים ומשמעותיים החוגים, מפגשי החברים בלובי המפואר או בגינה הירוקה, שיעורי התורה והחברותות, יוצרים יום מלא וגדוש בפסיפס של חוויות לכל אחד מהדיירים בבית. הקסם הזה קורה כבר למעלה מ-30 שנה, עם אנשים כמוכם, אתם מוזמנים להגיע לביקור ולפגוש אותם. והכל במיקום מושלם בלב ירושלים הקסומה

☆ נותרו דירות גן אחרונות במתחם החדש ☆

יחס חם
ומשפחתי

צוות מקצועי
וטיפול רפואי 24/7

כשרות למהדרין
אווירת שבת וחגים

***6864** למידע
נוסף:

'רמת תמיר' דור מוגן לגיל השלישי
רחוב שפע חיים 2, ירושלים